

American Pravda: Mossad Assassinations, Ron Unz

[UR unz.com/runz/american-pravda-mossad-assassinations](http://unz.com/runz/american-pravda-mossad-assassinations)

Ron Unz

January 27, 2020

Přehrávač zvuku

Audio segmenty: [část 1](#) , [část 2](#) , [část 3](#) , [část 4](#) , [část 5](#)

Od vestfálského míru k zákonu džungle

[Formát EPub](#)

Americký atentát na generála Qassema Soleimaniho z Íránu 2. ledna byl událostí obrovského okamžiku.

Generál Soleimani byl nejvyšší vojenskou postavou ve svém 80milionovém národě a legendární 30letou kariérou jednou z nejpoblíbenějších a nejuznávanějších. Většina analytiků ho co do vlivu zařadila na druhé místo za ajatolláhem Alím Chameneím, starším íránským nejvyšším vůdcem, a široce se objevovaly zprávy, že byl vyzván, aby se ucházel o prezidentský úřad ve volbách v roce 2021. Okolnosti jeho mírové smrti byly také docela pozoruhodné. Jeho vozidlo bylo spáleno raketou amerického bezpilotního letounu Reaper poblíž iráckého mezinárodního letiště Bagdád těsně poté, co tam přiletěl pravidelným komerčním letem k mírovým jednáním původně navrženým americkou vládou.

Naše hlavní média stěží ignorovala závažnost tohoto náhlého, nečekaného zabití tak vysoce postavené politické a vojenské osobnosti a věnovala tomu obrovskou pozornost. Asi o den později byla titulní strana mých ranních *New York Times* téměř celá zaplněna

zpravodajstvím o této události a jejích důsledcích, spolu s několika vnitřními stránkami věnovanými stejnému tématu. Později téhož týdne americké národní noviny rekordů přidělily více než jednu třetinu všech stránek své přední části stejnému šokujícímu příběhu.

Ale ani tak hojné pokrytí týmy zkušených novinářů nedokázalo poskytnout incidentu jeho správný kontext a důsledky. Minulý rok Trumпова administrativa prohlásila Íránské revoluční gardy za „teroristickou organizaci“, čímž vyvolala širokou kritiku a dokonce výsměch ze strany expertů na národní bezpečnost, kteří byli zděšeni představou klasifikace hlavní složky íránských ozbrojených sil jako „teroristů“. Gen. Soleimani byl vrchním velitelem v tomto orgánu, a to zřejmě poskytlo legální fíkový list pro jeho atentát za bílého dne na diplomatické mírové misi.

Všimněte si však, že Kongres zvažuje legislativu prohlášující Rusko za oficiálního státního sponzora terorismu a Stephen Cohen, významný ruský vědec, tvrdil, že žádný zahraniční vůdce od konce druhé světové války nebyl tak masivně demonizován americkými médii jako ruský prezident Vladimir Putin. Po celá léta četní rozrušení učenci odsuzovali Putina jako „nového Hitlera“ a některé prominentní osobnosti dokonce volaly po jeho svržení nebo smrti. Takže jsme nyní jen krůček nebo dva vzdáleni od veřejné kampaně za atentát na vůdce země, jejíž jaderný arzenál by mohl rychle vyhladit většinu americké populace. Cohen opakovaně varoval, že současné nebezpečí globální jaderné války může překročit to, kterému jsme čelili ve dnech kubánské raketové krize v roce 1962, a můžeme jeho obavy zcela zamítnout?

I když se zaměříme pouze na zabití generála Soleimaniho a zcela ignorujeme jeho nebezpečné důsledky, zdá se, že existuje jen málo moderních precedentů pro oficiální veřejnou vraždu vysoce postavené politické osobnosti silami jiné významné země. Při tápání po příkladech z minulosti se ty jediné, které mě napadají, vyskytly před téměř třemi generacemi během 2. světové války, kdy čeští agenti za pomoci spojenců v roce 1941 zavraždili Reinharda Heydricha v Praze a

americká armáda později sestřelila letadlo japonského admirála Isoroku Yamamoto v roce 1943. K těmto událostem však došlo v žáru brutální globální války a spojenecké vedení je stěží vykreslovalo jako oficiální vládní atentáty. Historik David Irving odhaluje, že když jeden z pomocníků Adolfa Hitlera navrhl pokus o atentát na sovětské vůdce ve stejném konfliktu, německý Führer okamžitě zakázal takové praktiky jako zjevné porušení válečných zákonů.

Teroristický atentát na arcivévodu Františka Ferdinanda, následníka rakousko-uherského trůnu v roce 1914, jistě zorganizovaly fanatické složky srbské rozvědky, ale srbská vláda zuřivě popírala svou spoluúčast a do spiknutí nebyla nikdy přímo zapletena žádná významná evropská mocnost. . Následky zabíjení brzy vedly k vypuknutí 1. světové války, a přestože během několika příštích let zemřelo v zákopech mnoho milionů lidí, bylo by zcela nemyslitelné, aby jeden z hlavních válčících stran uvažoval o atentátu na vedení jiného. O století dříve zuřily napoleonské války po celém evropském kontinentu po většinu generace, ale nevzpomínám si, že bych v té době četl o žádném vládním atentátu, natož v docela gentlemanských válkách předchozího 18. Fridrich Veliký a Marie Terezie se pohádali o vlastnictví bohaté provincie Slezsko vojenskými prostředky. Nejsem odborníkem na moderní evropské dějiny, ale poté, co vestfálský mír v roce 1648 ukončil třicetiletou válku a uzákonil pravidla vedení války, mě nenapadá žádný tak významný atentát jako generál Soleimani. Krvavé náboženské války v předchozích staletích měly svůj podíl na atentátech. Například si myslím, že Filip II. Španělský údajně podporoval různé spiknutí s cílem zavraždit anglickou královnu Alžbětu I. na základě toho, že byla vražednou kacířkou, a jejich opakované selhání mu pomohlo přesvědčit ho, aby zahájil nešťastnou španělskou armádu; ale protože byl zbožným katolíkem, pravděpodobně by se zdráhal použít lest mírového vyjednávání, aby přilákal Elizabeth k její zkáze. V každém případě to bylo před více než čtyřmi staletími, takže Amerika se nyní ocitla v poněkud neprobádaných vodách.

Různé národy mají různé politické tradice, a to může hrát hlavní roli při ovlivňování chování zemí, které zakládají. Bolívie a Paraguay byly vytvořeny na počátku 18. století jako úlomky z rozpadající se Španělské říše a podle Wikipedie zažily ve své historii téměř tři desítky úspěšných převratů, z nichž většina před rokem 1950, zatímco Mexiko jich mělo půl tuctu. . Naproti tomu USA a Kanada byly založeny jako anglosaské osadnické kolonie a ani jedna historie nezaznamenává ani neúspěšný pokus.

Během naší revoluční války George Washington, Thomas Jefferson a naši další Otcové zakladatelé plně uznali, že pokud jejich úsilí selže, budou všichni Britové pověšeni jako rebelové. Nikdy jsem však neslyšel, že by se báli pádu na čepel vraha, ani že by král Jiří III. někdy uvažoval o použití tak podlého způsobu útoku. Během prvního století a více v historii našeho národa téměř všichni naši prezidenti a další vrcholní političtí vůdci vystopovali své předky zpět na Britské ostrovy a politické vraždy byly výjimečně vzácné, přičemž smrt Abrahama Lincolna byla jednou z mála, která přichází na mysl. .

Na vrcholu studené války se naše CIA zapojila do různých tajných atentátů na kubánského komunistického diktátora Fidela Castra a dalších zahraničních vůdců považovaných za nepřátelské vůči zájmům USA. Ale když se tato fakta později v 70. letech objevila, vyvolala tak obrovské pobouření veřejnosti a médií, že tři po sobě jdoucí američtí prezidenti – Gerald R. Ford , Jimmy Carter a Ronald Reagan – všichni vydali po sobě následující výkonné příkazy, které absolutně zakazovaly atentáty. CIA nebo jakýkoli jiný agent americké vlády.

Ačkoli by někteří cynici mohli tvrdit, že tato veřejná prohlášení představovala pouhé zdobené oken, recenze knihy z března 2018 v *New York Times* silně naznačuje opak. Kenneth M. Pollack strávil roky jako analytik CIA a zaměstnanec Národní bezpečnostní rady, poté vydal řadu vlivných knih o zahraniční politice a vojenské strategii za poslední dvě desetiletí. Původně vstoupil do CIA v roce 1988 a svou recenzi zahajuje prohlášením:

Jedna z prvních věcí, které mě naučili, když jsem vstoupil do CIA, bylo, že neprovádíme atentáty. Do nových rekrutů se to vrtalo znovu a znovu.

Přesto Pollack se zděšením poznamenává, že během posledního čtvrtstoletí byly tyto kdysi pevné zákazy postupně vyžírány, přičemž proces se po útocích z 11. září 2001 rychle zrychloval. Zákony v našich knihách se možná nezměnily, ale

Dnes se zdá, že z této politiky zbyl jen eufemismus.

Už jim neříkáme atentáty. Nyní jde o „cílené zabíjení“, nejčastěji prováděné útokem dronů, a staly se americkou oblíbenou zbraní ve válce proti terorismu.

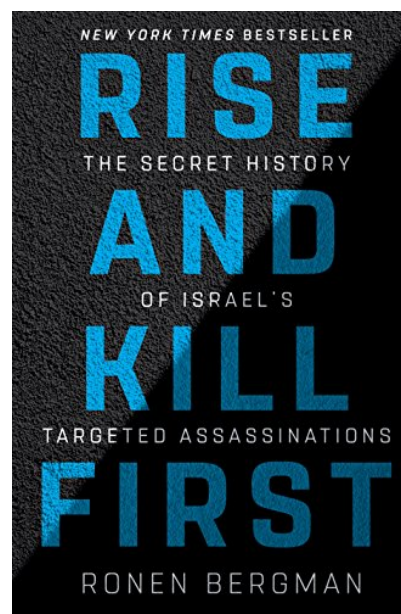
Bushova administrativa provedla 47 těchto atentátů pod jiným jménem, zatímco jeho nástupce Barack Obama, ústavní vědec a nositel Nobelovy ceny za mír, zvýšil svůj vlastní celkový počet na 542. Nebezdůvodně si Pollack klade otázku, zda se atentát stal „velmi účinný lék, ale [ten, který] léčí pouze symptomy, a nenabízí tedy žádný lék.“ Americká politika tak v posledních několika desetiletích sledovala znepokojivou trajektorii ve využívání atentátu jako nástroje zahraniční politiky, nejprve omezila jeho použití pouze na nejextrémnější okolnosti, poté se zaměřila na malý počet významných „teroristů“ skrývajících se v nerovném terénu a poté eskalaci stejných zabíjení na mnoho stovek. A nyní za prezidenta Trumpa byl učiněn osudný krok, kdy si Amerika nárokovala právo zavraždit jakéhokoli světového vůdce, který se nám nelíbí, kterého jednostranně prohlásíme za hodného smrti. Pollack udělal svou kariéru jako Clintonův demokrat a je nejlépe známý svou knihou *The Threatening Storm* z roku 2002, která silně podporovala prezidentem Bushem navrhovanou invazi do Iráku a měla obrovský vliv na vytváření podpory obou stran pro tuto nešťastnou politiku. Nepochybuji o tom, že je oddaným zastáncem Izraele a pravděpodobně spadá do kategorie, kterou bych volně popsal jako „levý Neocon“.

Ale když si prohlíží historii dlouhého používání atentátů ze strany Izraele jako základního pilíře své národní bezpečnostní politiky, zdá se, že je hluboce znepokojen tím, že Amerika nyní může následovat stejnou hroznou cestu. O necelé dva roky později naše náhlá vražda nejvyššího íránského vůdce ukazuje, že jeho obavy mohly být značně podceňovány.

„Vstaň a zabij jako první“

Kniha, kterou Pollack recenzoval, byla *Rise and Kill First* reportéra *New York Times* Ronena Bergmana, závažná studie Mossadu, izraelské zahraniční zpravodajské služby, spolu s jejími sesterskými agenturami. Autor věnoval projektu šest let výzkumu, který byl založen na tisícovce osobních rozhovorů a přístupu k obrovskému množství oficiálních dokumentů, které byly dříve nedostupné. Jak naznačuje název, jeho primárním zaměřením byla dlouhá historie atentátů v Izraeli a na svých 750 stránkách a tisících odkazech na zdroje líčí podrobnosti o obrovském počtu takových incidentů.

Tento druh tématu je zjevně plný kontroverzí, ale Bergmanův svazek obsahuje zářivé obálky od autorů oceněných Pulitzerovou cenou o špiónážních záležitostech a oficiální spolupráci, které se mu dostalo, naznačují podobná doporučení jak od bývalého šéfa Mossadu, tak od Ehuda Baraka, bývalý izraelský premiér, který sám kdysi vedl vraždící jednotky. Za posledních několik desetiletí se bývalý důstojník CIA Robert Baer stal jedním z našich nejvýznamnějších autorů v této oblasti a chválí knihu jako „vydání“ toho nejlepšího, co kdy četl o zpravodajských službách, Izraeli nebo Blízkém východě. Recenze napříč našimi elitními médii byly stejně pochvalné.

I když jsem viděl nějaké diskuse o knize, když se objevila, dostal jsem se k jejímu přečtení teprve před několika měsíci. A i když na mě hluboce zapůsobila důkladná a pečlivá žurnalistika, připadaly mi stránky poněkud ponuré a depresivní, s jejich nekonečnými svědectvími o izraelských agentech zabíjejících své skutečné nebo domnělé nepřátele při operacích, které někdy zahrnovaly únosy a brutální mučení nebo vedly ke značným ztrátám na životech nevinných přihlížejících. Přestože k drtivé většině popsanych útoků došlo v různých zemích Blízkého východu nebo na okupovaných palestinských územích Západní břeh Jordánu a Gazy, další se pohybovaly po celém světě, včetně Evropy. Historie vyprávění začala ve 20. letech 20. století, desetiletí před skutečným vytvořením židovského státu nebo jeho organizace Mossad, a sahala až do současnosti.

Pouhé množství takových zahraničních atentátů bylo skutečně pozoruhodné, přičemž znalý recenzent v *New York Times* naznačil, že celkový počet Izraelců za poslední půlstoletí se zdál být mnohem větší než u kteréhokoli jiného národa. Mohl bych zajít ještě dále: kdybychom vyloučili domácí zabíjení, nepřekvapilo by mě, kdyby počet těl v Izraeli výrazně překročil celkový součet všech ostatních velkých zemí světa. Myslím, že všechna ta odpudivá odhalení smrtících atentátů CIA nebo KGB z dob studené války, o kterých jsem viděl v novinových článcích, by se mohla pohodlně vejít do jedné nebo dvou kapitol Bergmanovy extrémně dlouhé knihy.

Národní armády byly vždy nervózní z rozmístění biologických zbraní, protože dobře věděly, že jakmile se smrtelné mikroby uvolní, mohou se snadno rozšířit zpět přes hranice a způsobit velké utrpení civilistům země, která je rozmístila. Podobně si agenti tajných služeb, kteří strávili svou dlouhou kariéru tak silně zaměřenou na plánování, organizování a provádění jakéhosi množství oficiálně schválených vražd, mohli vyvinout způsoby myšlení, které se stávají nebezpečím jak pro sebe navzájem, tak pro větší společnost, které slouží, a někteří příklady této možnosti tu a tam uniknou v Bergmanově komplexním vyprávění.

Při takzvaném „Askelonském incidentu“ v roce 1984 bylo několik zajatých Palestinců na veřejnosti ubito k smrti notoricky bezohledným šéfem domácí bezpečnostní agentury Shin Bet a jeho podřízenými. Za normálních okolností by tento čin neměl žádné následky, ale incident náhodou zachytila kamera nedalekého izraelského fotoreportéra, kterému se podařilo vyhnout zabavení jeho filmu. Jeho výsledná lopatka vyvolala mezinárodní mediální skandál, dokonce se dostal na stránky *New York Times*, a to si vynutilo vládní vyšetřování zaměřené na trestní stíhání. Aby se ochránilo, vedení Shin Bet infiltrovalo vyšetřování a zorganizovalo úsilí o vykonstruování důkazů, které by vraždy přisuzovaly obyčejným izraelským vojákům a přednímu generálovi, z nichž všichni byli zcela nevinní. Vyšší důstojník Shin Bet, který vyjádřil pochybnosti ohledně tohoto spiknutí, se očividně dostal blízko k zavraždění svými kolegy, dokud nesouhlasil s falšováním svého oficiálního svědectví. Organizace, které stále více fungují jako mafiánské zločinecké rodiny, mohou nakonec přijmout podobné kulturní normy.

Izraelští agenti někdy dokonce uvažovali o eliminaci svých vlastních nejvyšších vůdců, jejichž politiku považovali za dostatečně kontraproduktivní. Generál Ariel Sharon byl po celá desetiletí jedním z největších izraelských vojenských hrdinů a někým s extrémně pravicovými náladami. Jako ministr obrany v roce 1982 zorganizoval izraelskou invazi do Libanonu, která se brzy změnila ve velký politický debakl, který vážně poškodil mezinárodní postavení Izraele tím, že sousední zemi a jejímu hlavnímu městu Bejrútu způsobil velkou zkázu. Jak Sharon tvrdošijně pokračoval ve své vojenské strategii a problémy se zostřovaly, skupina nespokojených důstojníků rozhodla, že nejlepším způsobem, jak snížit izraelské ztráty, je zavraždit Sharona, ačkoli tento návrh nebyl nikdy uskutečněn.

Ještě nápadnější příklad nastal o deset let později. Palestinský vůdce Jásir Arafat byl po mnoho let hlavním předmětem izraelské antipatie, a to natolik, že Izrael v jednu chvíli plánoval sestřelit mezinárodní civilní

dopravní letadlo, aby ho zavraždil. Po skončení studené války však tlak z Ameriky a Evropy vedl premiéra Jicchaka Rabina k podpisu mírových dohod z Osla z roku 1993 se svým palestinským nepřítelem. Ačkoli izraelský vůdce získal celosvětovou chválu a dělil se o Nobelovu cenu za mír za své úsilí o nastolení míru, mocné části izraelské veřejnosti a její politické třídy považovaly čin za zradu, přičemž někteří extrémní nacionalisté a náboženští fanatici požadovali, aby byl zabit za svou zradu. . O pár let později byl skutečně zastřelen osamělým střelcem z těchto ideologických kruhů a stal se tak prvním blízkovýchodním vůdcem po desetiletích, kterého postihl tento osud. Přestože jeho vrah byl duševně nevyrovnaný a tvrdošíjně trval na tom, že jednal sám, měl za sebou dlouhou historii zpravodajských asociací a Bergman delikátně poznamenává, že střelec „s úžasnou lehkostí“ proklouzl kolem Rabinových četných bodyguardů, aby na něj vypálil své tři smrtelné výstřely. blízký dosah.

Mnoho pozorovatelů nakreslilo paralely mezi atentátem na Rabina a zavražděním našeho vlastního prezidenta v Dallasu o tři desetiletí dříve, a jeho dědic a jmenovec John F. Kennedy, Jr., vyvinul silný osobní zájem o tragickou událost. V březnu 1997 jeho lesklý politický časopis *George* publikoval článek matky izraelského atentátníka, který do zločinu zapletl bezpečnostní služby její vlastní země, což je teorie, kterou prosazoval také zesnulý izraelsko-kanadský spisovatel Barry Chamish. Tato obvinění vyvolala zuřivou mezinárodní debatu, ale poté, co o pár let později sám Kennedy zemřel při neobvyklé letecké havárii a jeho časopis rychle složil, spory brzy utichly. Archivy *George* nejsou online ani snadno dostupné, takže nemohu účinně posoudit důvěryhodnost obvinění.

Poté, co se Sharon jen o vlások vyhnul atentátu ze strany izraelských agentů, postupně získal zpět svůj politický vliv, a to bez kompromisů ve svých tvrdých názorech, dokonce se zděšenému novináři vychloubačně popisoval jako „judeo-nacista“. Několik let po Rabinově smrti vyvolal velké palestinské protesty, následně použil výsledné násilí

k vítězství ve volbách premiéra, a jakmile se dostal do úřadu, jeho velmi tvrdé metody vedly k rozsáhlému povstání v okupované Palestině. Sharon však své represe pouze zdvojnásobil a poté, co byla pozornost světa odvedena útoky z 11. září a americkou invazí do Iráku, začal vraždit četné přední palestinské politické a náboženské vůdce při útocích, které někdy způsobily těžké civilní oběti.

Ústředním objektem Šaronova hněvu byl palestinský prezident Jásir Arafat, který náhle onemocněl a zemřel, čímž se připojil ke svému bývalému vyjednávacímu partnerovi Rabinovi v trvalém klidu. Arafatova manželka tvrdila, že byl otráven, a předložila nějaké lékařské důkazy na podporu tohoto obvinění, zatímco dlouholetý izraelský politický představitel Uri Avnery publikoval četné články dokládající tato obvinění. Bergman jednoduše hlásí kategorická izraelská popření, přičemž poznamenává, že „načasování Arafatovy smrti bylo docela zvláštní“, pak zdůrazňuje, že i kdyby znal pravdu, nemohl by ji publikovat, protože celá jeho kniha byla napsána pod přísnou izraelskou cenzurou. Tento poslední bod se zdá být extrémně důležitý, a přestože se v textu vyskytuje pouze jednou, toto prohlášení se samozřejmě vztahuje na celý dlouhý svazek a mělo by být vždy uchováváno vzadu v naší mysli. Bergmanova kniha obsahuje asi 350 000 slov, a i kdyby byla každá jednotlivá věta napsána s tou nejpečlivější upřímností, musíme uznat obrovský rozdíl mezi „pravdou“ a „celou pravdou“.

Další věc také vyvolala mé podezření. Před třiceti lety opustil tuto organizaci nespokojený důstojník Mossadu jménem Victor Ostrovsky a napsal *By Way of Deception*, vysoce kritickou knihu popisující četné údajné operace, které zná, zejména ty, které jsou v rozporu s americkými a západními zájmy. Izraelská vláda a její proizraelští zastánci zahájili bezprecedentní právní kampaň za zablokování publikace, což však vyvolalo velký odpor a mediální pozdvižení a díky silné publicitě se kniha dostala na první místo na seznamu bestsellerů New York Times. Nakonec jsem se dostal k přečtení jeho knihy asi

před deseti lety a byl jsem šokován mnoha pozoruhodnými tvrzeními, a zároveň jsem byl spolehlivě informován, že pracovníci CIA posoudili jeho materiál jako pravděpodobně přesný, když je recenzovali. Ačkoli mnoho z Ostrovského informací nebylo možné nezávisle potvrdit, po více než čtvrt století jeho mezinárodní bestseller a jeho pokračování *The Other Side of Deception* z roku 1994 silně utvářely naše chápání Mossadu a jeho aktivit, takže jsem přirozeně očekával, že uvidím podrobnou diskusi, ať už podpůrné nebo kritické, v Bergmanově vyčerpávajícím paralelním díle. Místo toho tam byl pouze jediný odkaz na Ostrovského pohřbený v poznámce pod čarou na str. 684. Je nám řečeno o naprostém zděšení Mossadu nad četnými hlubokými tajemstvími, která se Ostrovskij chystal odhalit, což vedlo jeho nejvyšší vedení k formulaci plánu na jeho zavraždění. Ostrovskij přežil jen díky tomu, že premiér Jicchak Šamir, který dříve strávil desítky let jako šéf Mossadu, vetoval návrh s odůvodněním, že „Nezabíjíme Židy“. Ačkoli je tato zmínka stručná a téměř skrytá, považuji ji za značnou podporu Ostrovského obecné důvěryhodnosti. Když jsem tak získal vážné pochybnosti o úplnosti Bergmanovy zdánlivě komplexní historie vyprávění, zaznamenal jsem zvláštní skutečnost. Nemám žádné specializované odborné znalosti ve zpravodajských operacích obecně, ani konkrétně v operacích Mossadu, takže jsem považoval za docela pozoruhodné, že drtivá většina všech významných incidentů, o kterých Bergman vyprávěl, mi byla již známá pouze z těch desetiletí, která jsem blíže strávil. čtení *New York Times* každé ráno. Je skutečně možné, že šest let vyčerpávajícího výzkumu a tolik osobních rozhovorů by odhalilo tak málo velkých operací, o kterých se dosud v mezinárodních médiích nevědělo a neinformovalo o nich? Bergman zjevně poskytuje množství podrobností, které byly dříve omezeny na zasvěcené osoby, spolu s četnými neohlášenými atentáty na relativně malé osoby, ale zdá se zvláštní, že přišel s tak málo významnými novými odhaleními.

Skutečně, některé velké mezery v jeho pokrytí jsou zcela zřejmé každému, kdo se alespoň trochu zabýval tímto tématem, a začínají v prvních kapitolách jeho svazku, které zahrnují pokrytí sionistické prehistorie v Palestině před ustavením židovského státu.

Bergman by vážně poškodil jeho důvěryhodnost, kdyby nezahrnul nechvalně proslulé sionistické atentáty na britského lorda Moyna nebo mírového vyjednavatele OSN hraběte Folke Bernadotteho ze 40. let. Nevysvětlitelně však opomene zmínit, že v roce 1937 pravicovější sionistická frakce, jejíž političtí dědicové v posledních desetiletích ovládali Izrael, zavraždila Chaima Arlosoroffa, nejvyššího představitele sionistů v Palestině. Kromě toho vynechává řadu podobných incidentů, včetně některých z těch, které se zaměřovaly na přední západní vůdce. Jak jsem psal loni:

Příklon pravicovějších sionistických frakcí k atentátům, terorismu a dalším formám v podstatě kriminálního chování byl vsuktu pozoruhodný. Například v roce 1943 Shamir zorganizoval atentát na svého rivala z frakce , rok poté, co oba muži společně utekli z vězení za bankovní loupež, při níž byli zabiti přihlížející, a tvrdil, že jednal, aby odvrátil plánovaný atentát na Davida. Ben-Gurion, nejvyšší sionistický vůdce a budoucí zakládající premiér Izraele. Shamir a jeho frakce určitě pokračovali v tomto druhu chování do 40. let 20. století, kdy úspěšně zavraždili lorda Moyna, britského ministra pro Blízký východ, a hraběte Folkeho Bernadotteho, mírového vyjednavatele OSN, i když ve svých dalších pokusech zabít amerického prezidenta Harryho Trumana selhali . a britského ministra zahraničí Ernesta Bevina a jejich plány na atentát na Winstona Churchilla zřejmě nikdy nepřekročily fázi diskuse. Jeho skupina také propagovala použití teroristických automobilových bomb a dalších výbušných útoků proti nevinným civilním cílům, to vše dávno předtím, než Araby nebo muslimy kdy napadlo použít podobnou taktiku ; a Beginova větší a „umírněnější“ sionistická frakce udělala v podstatě totéž.

Pokud vím, raní sionisté měli záznam politického terorismu téměř nesrovnatelný ve světových dějinách a v roce 1974 se premiér Menachem Begin jednou dokonce chlubil televiznímu tazateli, že byl zakladatelem terorismu na celém světě.

Po druhé světové válce byli sionisté zahořklí nepřátelství vůči všem Němcům a Bergman popisuje kampaň únosů a vražd, které brzy rozpoutali jak v částech Evropy, tak v Palestině, které si vyžádaly až dvě stě obětí. Malá etnická německá komunita žila v míru ve Svaté zemi po mnoho generací, ale poté, co byli zabiti někteří z jejích vůdčích osobností, zbytek natrvalo uprchl ze země a jejich opuštěný majetek byl zabaven sionistickými organizacemi, což je vzorec, který se brzy zopakuje. v mnohem větším měřítku s ohledem na palestinské Araby. Tato fakta pro mě byla nová a Bergman zdánlivě přistupuje k této vlně zabíjení pomsty se značnými sympatiemi a poznamenává, že mnoho obětí aktivně podporovalo německé válečné úsilí. Ale kupodivu nezmiňuje, že hlavní sionistické hnutí samo udržovalo po celá třicátá léta silné ekonomické partnerství s hitlerovským Německem, jehož finanční podpora byla pro vznik židovského státu klíčová. Navíc, po vypuknutí války se malá pravicová sionistická frakce vedená budoucím premiérem Izraele skutečně pokusila přihlásit do vojenské aliance Osy a nabídla, že podnikne špionážní a teroristickou kampaň proti britské armádě na podporu nacistické války. snaha. Tato nepopiratelná historická fakta byla zjevně zdrojem nesmírných rozpaků pro sionistické partyzány a během několika posledních desetiletí udělali vše pro to, aby je odstranili z veřejného povědomí, takže Bergman jako rodilý Izraelec, kterému je nyní něco přes 40 let, může prostě si neuvědomovat tuto realitu.

"Kdo zabil Ziu?"

Bergmanova dlouhá kniha obsahuje pětatřicet kapitol, z nichž pouze první dvě pokrývají období před vytvořením Izraele, a pokud by se jeho pozoruhodná opomenutí omezila na tyto, tvořily by pouhou skvrnu na jinak spolehlivém historickém vyprávění. Zdá se však, že v následujících desetiletích je patrné značné množství velkých nedostatků, i když za ně může méně vina samotného autora, jako spíše přísná izraelská cenzura, které čelil, nebo realita amerického

vydavatelského průmyslu. Do roku 2018 dosáhl proizraelský vliv na Ameriku a další západní země tak obrovských rozměrů, že Izrael by riskoval malé mezinárodní škody tím, že by se přiznal k četným nezákonným vraždám různých prominentních osobností v arabském světě nebo na Blízkém východě. Ale jiné druhy minulých činů mohou být stále považovány za příliš škodlivé na to, abychom je uznali.

V roce 1991 publikoval renomovaný investigativní novinář Seymour Hersh *The Samson Option*, popisující tajný izraelský program vývoje jaderných zbraní z počátku 60. let, který byl premiérem Davidem Ben-Gurionem považován za absolutní národní prioritu. tohoto arzenálu, který později vydíral Nixonovu administrativu v její totální snaze zachránit Izrael z pokraje vojenské porážky během války v roce 1973, rozhodnutí, které vyprovokovalo arabské ropné embargo a vedlo k mnoha letům ekonomických potíží Západu.

Islámský svět rychle rozpoznal strategickou nerovnováhu způsobenou jejich nedostatkem jaderných odstrašujících schopností a bylo vynaloženo různé úsilí k nápravě této rovnováhy, kterou Tel Aviv ze všech sil zmařil. Bergman velmi podrobně pojednává o rozsáhlých kampaních špionáže, sabotáží a atentátů, kterými Izraelci úspěšně zabránili iráckému jadernému programu Saddáma Husajna, který nakonec vyvrcholil leteckým náletem na dlouhé vzdálenosti v roce 1981, který zničil jeho reaktorový komplex Osirik. Autor se také zabývá zničením syrského jaderného reaktoru v roce 2007 a vražednou kampaní Mossadu, která si o několik let později vyžádala životy několika předních iránských fyziků. Ale o všech těchto událostech se v té době psalo v našich hlavních novinách, takže se neláme žádná nová půda. Mezitím zcela chybí důležitý příběh, který není příliš známý. Asi před sedmi měsíci přinesly moje ranní noviny *New York Times* [zářivou 1500 slovní poctu](#) bývalému americkému velvyslanci Johnu Guntherovi Deanovi, zemřelému ve věku 93 let, což tomuto významnému diplomatovi poskytlo druh dlouhého nekrologu, který je v dnešní době obvykle vyhrazen pro rapovou hvězdu zabitou v přestřelka

se svým drogovým dealerem. Deanův otec byl vůdcem jeho místní židovské komunity v Německu a poté, co rodina v předvečer druhé světové války odešla do Ameriky, se Dean v roce 1944 stal naturalizovaným občanem. Pokračoval ve velmi významné diplomatické kariéře, zejména ve službě během Pádu Kambodže a za normálních okolností by pro mě tento článek neznamenal o nic víc než téměř pro všechny ostatní čtenáře. Většinu první dekády 21. století jsem však strávil digitalizací kompletních archivů stovek našich předních periodik a tu a tam mě přivedl obzvláště zajímavý název k přečtení dotyčného článku. Tak tomu bylo v případě „Kdo zabil Ziu?“ který se objevil v roce 2005.

V průběhu 80. let byl Pákistán oporou americké opozice vůči sovětské okupaci Afghánistánu, přičemž jeho vojenský diktátor Zia ul-Haq byl jedním z našich nejdůležitějších regionálních spojenců. V roce 1988 pak on a většina jeho nejvyššího vedení zemřeli při záhadné letecké havárii, která si vyžádala i životy amerického velvyslance a amerického generála.

Přestože smrt mohla být náhodná, Zia široká škála zahořklých nepřátel vedla většinu pozorovatelů k domněnce, že se jednalo o nečestnou hru, a existovaly určité důkazy, že nervový plyn, pravděpodobně uvolněný z bedny s mangem, byl použit ke zneschopnění posádky, a tím k tomu. způsobit havárii.

V té době Dean dosáhl vrcholu své kariéry, sloužil jako náš velvyslanec v sousední Indii, zatímco americký velvyslanec zabitý při havárii, Arnold Raphel, byl jeho nejbližším osobním přítelem, rovněž Židem. V roce 2005 byl Dean starý a dávno v důchodu a nakonec se rozhodl prolomit sedmnáct let mlčení a odhalit podivné okolnosti kolem události s tím, že je přesvědčen, že za to může izraelský Mossad.

Několik let před svou smrtí Zia odvážně prohlásil, že výroba „islámské atomové bomby“ je hlavní pákistánskou prioritou. Přestože jeho primárním motivem byla potřeba vyvážit malý indický jaderný arzenál, slíbil, že se o tak silné zbraně podělí s dalšími muslimskými zeměmi,

včetně těch na Blízkém východě. Dean popisuje ohromné znepokojení, které Izrael vyjádřil nad touto možností, a jak proizraelský členové Kongresu zahájili zuřivou lobbistickou kampaň, aby zastavili Ziaovo úsilí. Podle novináře Erica Margolise, předního odborníka na jižní Asii, se Izrael opakovaně pokoušel získat Indii, aby zahájila společný totální útok proti pákistánským jaderným zařízením, ale po pečlivém zvážení této možnosti indická vláda odmítla.

To zanechalo Izrael v nesnázích. Zia byl hrdým a mocným vojenským diktátorem a jeho velmi úzké vazby s USA značně posílily jeho diplomatický vliv. Kromě toho byl Pákistán 3000 mil od Izraele a měl silnou armádu, takže jakýkoli druh náletu na dálku podobný tomu, který byl použit proti iráckému jadernému programu, byl nemožný. Zbývala tedy atentát jako zbývající možnost.

Vzhledem k tomu, že Dean věděl o diplomatické atmosféře před Ziaovou smrtí, okamžitě měl podezření na izraelskou ruku a jeho minulé osobní zkušenosti tuto možnost podporovaly. Před osmi lety, když byli Izraelci vysláni v Libanonu, snažili se získat jeho osobní podporu ve svých místních projektech, přičemž čerpali z jeho sympatií jako židovského spoluobčana. Když však tyto přede hry odmítl a prohlásil, že jeho primární loajalitou je Amerika, byl učiněn pokus o jeho zavraždění, přičemž použitá munice byla nakonec vysledována zpět do Izraele.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

I když byl Dean v pokušení okamžitě sdělit mezinárodním médiím své silné podezření ohledně zničení pákistánské vlády, rozhodl se místo toho využít řádné diplomatické kanály a okamžitě odjel do Washingtonu, aby se podělil o své názory se svými nadřízenými ministerstva zahraničí a dalšími nejvyššími úředníky administrativy. . Ale po dosažení DC byl rychle prohlášen za duševně nezpůsobilého, bylo mu zabráněno vrátit se na své indické vysílání a brzy byl nucen rezignovat. Jeho čtyři desetiletí dlouhá kariéra ve vládních službách v tom okamžiku skončila. Mezitím americká vláda odmítla pomoci

pákistánskému úsilí řádně vyšetřit smrtelnou havárii a místo toho se pokusila přesvědčit skeptický svět, že celé pákistánské nejvyšší vedení zemřelo kvůli jednoduše mechanické poruše jejich amerického letadla.

Tento pozoruhodný popis by se jistě zdál jako zápletka nepravděpodobného hollywoodského filmu, ale zdroje byly mimořádně seriózní. Autorkou článku o 5 000 slovech byla Barbara Crossette, bývalá šéfka kanceláře *New York Times* pro jižní Asii, která tuto funkci zastávala v době Ziainy smrti, zatímco článek se objevil ve *World Policy Journal*, prestižním čtvrtletníku The New School. v New Yorku. Vydavatelem byl akademik Stephen Schlesinger, syn slavného historika Arthura J. Schlesingera, Jr.

Dalo by se přirozeně očekávat, že takové výbušné nálože z tak pevného zdroje mohou vyvolat značnou pozornost tisku, ale Margolis poznamenal, že tento příběh byl namísto toho zcela ignorován a bojkotován všemi severoamerickými médii. Schlesinger strávil deset let u kormidla svého periodika, ale o několik problémů později zmizel z hlavy tiráží a jeho zaměstnání na Nové škole skončilo. Článek již není dostupný na webu *World Policy Journal*, ale text je stále dostupný přes Archive.org, takže si ho mohou zájemci přečíst a rozhodnout se sami. Úplný historický výpadek tohoto incidentu pokračoval až do současnosti. Deanův podrobný nekrolog *Times* vylíčil jeho dlouhou a význačnou kariéru velmi lichotivými termíny, přesto nedokázal věnovat ani jedinou větu bizarním okolnostem, za kterých skončila.

V době, kdy jsem ten článek před asi tuctem let původně četl, jsem měl smíšené pocity ohledně pravděpodobnosti Deanovy provokativní hypotézy. Nejvyšší národní vůdci v jižní Asii umírají na atentáty poměrně pravidelně, ale použité prostředky jsou téměř vždy dost hrubé, obvykle zahrnují jednoho nebo více střelců střílejících z bezprostřední blízkosti nebo možná sebevražedného atentátníka. Naproti tomu vysoce sofistikované metody zjevně používané k

odstranění pákistánské vlády se zdály naznačovat velmi odlišný druh státních aktérů. Bergmanova kniha katalogizuje obrovské množství a rozmanitost vražedných technologií Mossadu.

Vzhledem k důležité povaze Deanova obvinění a vysoce uznávanému místu, kde se objevila, musel Bergman o příběhu jistě vědět, a tak mě zajímalo, jaké argumenty by jeho zdroje z Mossadu mohly poskytnout, aby je vyvrátily nebo vyvrátily. Místo toho jsem zjistil, že se incident nikde v Bergmanově vyčerpávajícím svazku neobjevuje, což možná odráží autorovu neochotu pomáhat při klamání čtenářů.

Také jsem si všiml, že Bergman se absolutně nezmínil o dřívějším pokusu o atentát na Deana, když sloužil jako náš velvyslanec v Libanonu, i když sériová čísla protitankových raket vypálených na jeho obrněnou limuzínu byla vysledována k šarži prodané do Izraele. .

Bystrozraký novinář Philip Weiss si však všiml, že temná organizace, která se oficiálně přihlásila k útoku, Bergman odhalil, že to byla Izraelem vytvořená přední skupina používaná pro četné bombové útoky na auta a další teroristické útoky. Zdá se, že to potvrzuje odpovědnost Izraele za spiknutí atentátu.

Předpokládejme, že tato analýza je správná a že existuje velká pravděpodobnost, že za Ziaovou smrtí skutečně stál Mossad. Širší důsledky jsou značné.

Pákistán byl v roce 1988 jednou z největších zemí světa s populací, která již přesáhla 100 milionů a rychle rostl, a zároveň měl silnou armádu. Jedním z hlavních amerických projektů studené války bylo porazit Sověty v Afghánistánu a Pákistán sehrál v tomto úsilí ústřední roli a zařadil jeho vedení mezi naše nejdůležitější globální spojence. Náhlé zavraždění prezidenta Zia a většiny jeho proamerické vlády spolu s naším vlastním velvyslancem tak představovalo obrovskou potenciální ránu americkým zájmům. Přesto, když jeden z našich nejvyšších diplomatů nahlásil Mossad jako pravděpodobného viníka, informátor byl okamžitě očištěn a začalo se s velkým zatajováním, aniž by se naše média ani naše občany nikdy nešeptaly o tomto příběhu, a

to ani poté, co po letech zopakoval obvinění. prestižní publikace. Bergmanova obsáhlá kniha neobsahuje žádný náznak příběhu a zdá se, že žádný ze znalých recenzentů tento nedostatek nezaznamenal. Pokud by událost takového rozsahu mohla celá naše média zcela ignorovat a vynechat ji z Bergmanovy knihy, mnoho dalších důležitých incidentů mohlo uniknout pozornosti.

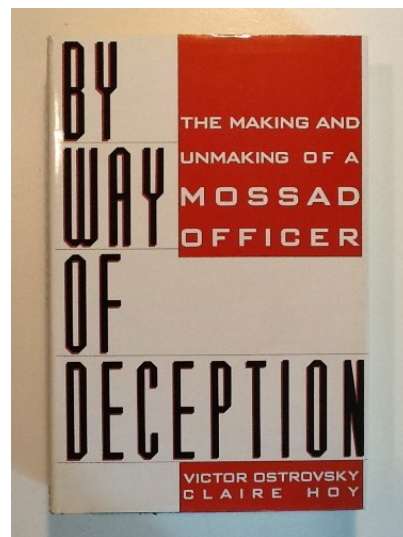
"Pomocí podvodu"

Dobrym výchozím bodem pro takové vyšetřování by mohla být Ostrovského díla, vzhledem k zoufalému zájmu vedení Mossadu o tajemství, která odhalil ve svém rukopisu, a jejich naději, že mu zavřou ústa jeho zabitím. Rozhodl jsem se tedy po deseti letech znovu přečíst jeho práci as Bergmanovým materiálem, který mám nyní přiměřeně čerstvý.

Ostrovského kniha z roku 1990 zabírá jen zlomek délky Bergmanova svazku a je napsána mnohem ležérnějším stylem, přičemž zcela postrádá jakýkoli z jeho hojných zdrojů. Velká část textu je prostě osobním vyprávěním, a ačkoli on i Bergman měli za téma Mossad, jeho převážná část se soustředila na špionážní otázky a techniky špionáže spíše než na detaily konkrétních atentátů, ačkoli určitý počet z nich byl zahrnut. Na zcela impresionistické úrovni se styl popsaných operací Mossadu zdál dost podobný těm, které představil Bergman, a to natolik, že kdyby se mezi těmito dvěma knihami přehodily různé incidenty, pochybuji, že by někdo snadno poznal rozdíl.

Při posuzování věrohodnosti Ostrovského mě zaujalo několik drobností. Brzy uvádí, že ve věku 14 let se umístil na druhém místě v Izraeli ve střelbě na terč a v 18 letech byl pověřen jako nejmladší důstojník v izraelské armádě. Zdá se, že jde o významná faktická

tvrzení, která, pokud by byla pravdivá, by pomohla vysvětlit opakované snahy Mossadu o jeho naverbování, zatímco pokud by byla nepravdivá, izraelské partyzáni by jej jistě použili k jeho diskreditaci jako lháře. Neviděl jsem žádný náznak, že by jeho výroky byly někdy zpochybňovány.

Atentáty v Mossadu byly v Ostrovského knize z roku 1990 relativně méně významným tématem, ale je zajímavé porovnat tuto hrstku příkladů s mnoha stovkami smrtících incidentů, které popsal Bergman. Zdá se, že některé rozdílly v detailech a pokrytí mají určitý vzorec. Ostrovského úvodní kapitola například popisovala rafinované prostředky, kterými Izrael prorazil bezpečnost projektu jaderných zbraní Saddáma Husajna z konce 70. let, úspěšně sabotoval jeho zařízení, zavraždil jeho vědce a nakonec zničil dokončený reaktor při odvážném náletu v roce 1981. V rámci tohoto úsilí vylákali jednoho z jeho špičkových fyziků do Paříže a poté, co se jim nepodařilo naverbovat vědce, jej místo toho zabili. Bergman věnuje jednu nebo dvě stránky stejnému incidentu, ale nezmiňuje, že francouzská prostitutka, která byla nevědomky součástí jejich plánu, byla také zabita následující měsíc poté, co se bála toho, co se stalo, a kontaktovala policii. Člověk si klade otázku, zda četné další vedlejší vraždy Evropanů a Američanů náhodně zachycených v těchto smrtících událostech nemohly být také pečlivě vymazány z Bergmanova vyprávění pocházejícího z Mossadu. Ještě zjevnější příklad přichází mnohem později v Ostrovského knize, když popisuje, jak se Mossad znepokojil zjištěním, že se Arafat v roce 1981 pokoušel zahájit mírová jednání s Izraelem, a brzy zavraždil nejvyššího představitele OOP přiděleného k tomuto úkolu. Tento incident v Bergmanově knize chybí, navzdory jejímu obsáhlému katalogu mnohem méně významných obětí Mossadu.

K jednomu z nejznámějších atentátů na americké půdě došlo v roce 1976, kdy výbuch automobilové bomby v srdci Washingtonu DC připravil o život bývalého chilského ministra zahraničí Orlanda Leteliera a jeho mladého amerického asistenta. Chilská tajná služba byla brzy

shledána odpovědnou a vypukl velký mezinárodní skandál, zvláště když Chilané již začali likvidovat řadu dalších domnělých odpůrců v celé Latinské Americe. Ostrovskij vysvětluje, jak Mossad vycvičil Chilany v takových vražedných technikách jako součást složité dohody o prodeji zbraní, ale Bergman se o této historii nezmiňuje.

Jednou z předních postav Mossadu v Bergmanově vyprávění je Mike Harari, který strávil asi patnáct let ve vedoucích pozicích v jeho divizi atentátů a podle rejstříku se jeho jméno objevuje na více než 50 různých stránkách. Autor obecně vykresluje Harariho v průzračném světle, přičemž přiznává jeho ústřední roli v nechvalně známé aféře Lillehammer, v níž jeho agenti zabili zcela nevinného marockého číšníka žijícího v norském městě na základě případu chybné identity, vraždy, která vyústila v odsouzení a uvěznění několika agentů Mossadu a vážné poškození mezinárodní pověsti Izraele. Naproti tomu Ostrovsky vykresluje Harariho jako hluboce zkorumpovaného jedince, který se po svém odchodu do důchodu intenzivně zapojil do mezinárodního obchodu s drogami a sloužil jako hlavní stoupenec nechvalně známého panamského diktátora Manuela Noriegy. Poté, co Noriega padl, nová vláda podporovaná Američany vesele oznámila Harariho zatčení, ale bývalému důstojníkovi Mossadu se nějak podařilo uprchnout zpět do Izraele, zatímco jeho bývalý šéf dostal třicetiletý trest v americkém federálním vězení.

Rozšířená finanční a sexuální nepatřičnost v hierarchii Mossadu byla opakujícím se tématem v celém Ostrovského vyprávění a jeho příběhy působí poměrně věrohodně. Izrael byl založen na přísných socialistických principech, které se v 80. letech 20. století stále držely, takže vládní zaměstnanci byli obvykle placeni pouhými almužny. Například vyšetřovatelé Mossadu vydělávali mezi 500 a 1 500 dolary měsíčně v závislosti na své hodnosti, přičemž kontrolovali mnohem větší provozní rozpočty a činili rozhodnutí, která mají pro zainteresované strany potenciálně hodnotu milionů, což je situace, která zjevně může vést k vážným pokušením. Ostrovskij

poznává, že ačkoliv jeden z jeho nadřízených strávil celou svou kariéru prací pro vládu s tak skromným platem, nějak se mu podařilo získat obrovský osobní majetek s vlastním malým lesem. Můj vlastní dojem je, že i když agenti tajných služeb v Americe mohou po odchodu do důchodu často zahájit lukrativní soukromou kariéru, každý agent, který viditelně zbohatl, zatímco ještě pracoval pro CIA, by čelil vážnému právnímu riziku.

Ostrovského znepokojovaly i další druhy neslušnosti, s nimiž se, jak tvrdí, setkal. On a jeho spolužáci údajně zjistili, že jejich nejvyšší vedení někdy uspořádalo noční sexuální orgie v zabezpečených prostorách oficiálních výcvikových zařízení, zatímco v Mossadu bují cizoložství, zejména dohlížející na důstojníky a manželky agentů, které měli v terénu. . Umírněný bývalý ministerský předseda Jicchak Rabin byl v této organizaci široce nesympatický a jeden důstojník Mossadu se pravidelně chlubil, že v roce 1976 osobně svrhl Rabinovu vládu tím, že zveřejnil menší porušení finančních předpisů. To předznamenává mnohem závažnější Bergmanovu domněnku o velmi podezřelých okolnostech za Rabinovou vraždou o dvě desetiletí později.

Ostrovsky zdůraznil pozoruhodnou povahu Mossadu jako organizace, zejména ve srovnání s jeho vrstevníky z konce studené války sloužícími dvěma supervelmocím. KGB měla po celém světě 250 000 zaměstnanců a CIA desítky tisíc, ale celý štáb Mossadu čítal sotva 1 200, včetně sekretářů a úklidového personálu. Zatímco KGB nasadila armádu 15 000 důstojníků, Mossad operoval pouze s 30 až 35.

Tato ohromující účinnost byla umožněna tím, že se Mossad silně spoléhal na obrovskou síť loajálních židovských dobrovolných „pomocníků“ neboli *saanimů* roztroušených po celém světě, kteří mohli být okamžitě povoláni, aby pomohli při špionážní nebo vražedné operaci, a okamžitě půjčili velké částky. finanční částky nebo poskytnout bezpečné domy, kanceláře nebo vybavení. Samotný Londýn obsahoval asi 7 000 těchto jedinců, přičemž celosvětový počet se jistě počítá v mnoha desítkách nebo dokonce stovkách tisíc. Pouze

plnokrevní Židé byli považováni za způsobilé pro tuto roli a Ostrovsky vyjadřuje značné pochybnosti o systému, který se zdál tak silně potvrzovat všechna tradiční obvinění, že Židé fungují jako „stát ve státě“, přičemž tolik z nich je neloajálních vůči zemi, ve které měli své občanství. Mezitím se termín *sayanim* nikde v Bergmanově 27stránkovém rejstříku neobjevuje a v jeho textu není téměř žádná zmínka o jejich použití, ačkoli Ostrovskij věrohodně tvrdí, že tento systém byl pro provozní efektivitu Mossadu naprosto zásadní. Ostrovskij také ostře vykresluje naprosté opovržení, které mnozí důstojníci Mossadu vyjadřovali vůči svým údajným spojencům v ostatních západních zpravodajských službách, když se snažili své domnělé partnery ošidit na každém kroku a brát si tolik, kolik mohli dostat, a přitom dávat na oplátku co nejméně. Popisuje to, co se zdá jako pozoruhodná míra přímé nenávisti, téměř xenofobie, vůči všem nežidům a jejich vůdcům, jakkoli přátelským. Například Margaret Thatcherová byla široce považována za jednu z nejvíce prožidovských a proizraelských premiérek v britské historii, která zaplnila svůj kabinet členy této nepatrné 0,5% menšiny a pravidelně vychvalovala odvážný malý Izrael jako vzácnou blízkovýchodní demokracii. Přesto ji členové Mossadu hluboce nenáviděli, obvykle o ní mluvili jako o „děvce“ a byli přesvědčeni, že je antisemita. Pokud byli evropští pohané pravidelnými objekty nenávisti, národy z jiných, méně rozvinutých částí světa byly často zesměšňovány ostře rasistickými termíny, přičemž spojenci Izraele z třetího světa byli někdy nenuceně popisováni jako „opičí“ a „nedlouho mimo stromy“. Občas taková extrémní arogance riskovala diplomatickou katastrofu, jak naznačovala zábavná viněta. Během 80. let došlo na Srí Lance k hořké občanské válce mezi Sinhálci a Tamily, která rovněž přitáhla vojenský kontingent ze sousední Indie. V jednu chvíli Mossad současně cvičil kontingenty speciálních sil ze všech tří těchto vzájemně

nepřátelských sil ve stejnou dobu a ve stejném zařízení, takže se navzájem málem setkaly, což by pro Izrael jistě vyvolalo obrovské diplomatické černé oko. .

Autor popisuje své narůstající rozčarování z organizace, o které tvrdil, že je vystavena nekontrolovatelnému vnitřnímu frakcionalismu a nečestnosti. Stále více ho také znepokojovaly krajně pravicové nálady, které, jak se zdálo, tolik prostupovaly Mossadem, což ho vedlo k otázce, zda se nestává vážnou hrozbou pro izraelskou demokracii a samotné přežití země. Podle jeho vyprávění byl nespravedlivě učiněn obětním beránkem za neúspěšnou misi a v domnění, že je v ohrožení života, uprchl s manželkou z Izraele a vrátil se do svého rodiště do Kanady.

Poté, co se Ostrovsky rozhodl napsat svou knihu, naverboval jako svou spoluautorku Claire Hoy, prominentní kanadskou politickou novinářku, a navzdory obrovskému tlaku Izraele a jeho přívrženců jejich projekt uspěl a kniha se stala obrovským mezinárodním bestsellerem a utratila devět týdnů jako #1 na seznamu *New York Times* a brzy bude mít více než milion výtisků.

Přestože Hoy strávil 25 let jako velmi úspěšný spisovatel a tento knižní projekt byl jeho zdaleka největším vydavatelským triumfem, nedlouho poté byl finančně zkrachován a stal se terčem širokého mediálního posměchu, protože utrpěl takové osobní neštěstí, které se tak často zdá navštívit ty, kteří kritizují Izrael nebo židovské aktivity. Možná v důsledku toho, když Ostrovsky publikoval v roce 1994 své pokračování *The Other Side of Deception* , nebyl uveden žádný spoluautor.

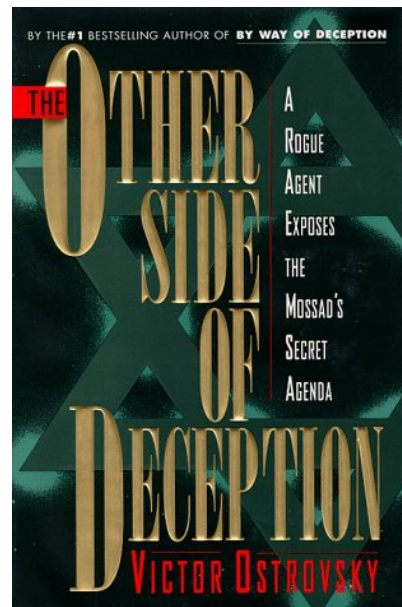
„Druhá strana podvodu“

Obsah Ostrovského první knihy byl většinou dost všední a postrádal jakákoli šokující odhalení. Pouze popsal vnitřní fungování Mossadu a vylíčil některé z jeho hlavních operací, čímž prorazil závoj tajemství, který

dlouho zahaloval jednu z neúčinnějších zpravodajských služeb světa. Ale když si autor vybudoval reputaci mezinárodním bestsellerem, cítil se dostatečně sebevědomý, aby do svého pokračování z roku 1994 zahrnul četné bomby, takže jednotliví čtenáři se musí sami rozhodnout, zda byly faktické, nebo jen výplod jeho bujné fantazie. Bergmanova obsáhlá bibliografie uvádí asi 350 titulů, ale ačkoli Ostrovského první kniha je zahrnuta, jeho druhá nikoli.

Části Ostrovského původního vyprávění mi rozhodně připadaly poněkud vágní a zvláštní. Proč byl údajně obětován za neúspěšnou misi a vyhozen ze služby? A protože počátkem roku 1986 opustil Mossad, ale na své knize začal pracovat až o dva roky později, zajímalo mě, co dělal v mezidobí. Bylo pro mě také těžké pochopit, jak poměrně nižší důstojník získal takové množství podrobných informací o operacích Mossadu, na kterých se sám osobně nepodílel. Zdálo se, že v příběhu chybí mnoho kousků. Všechna tato vysvětlení byla poskytnuta v úvodních částech jeho pokračování, i když je zjevně nelze ověřit. Podle autora k jeho odchodu došlo jako vedlejší produkt pokračujícího vnitřního boje v Mossadu, ve kterém ho umírněná disidentská frakce hodlala využít k podkopání důvěryhodnosti organizace, a tím k oslabení jejího dominantního vedení, proti jehož politice se postavili.

Při čtení této druhé knihy před osmi nebo devíti lety se jedno z prvních tvrzení zdálo naprosto výstřední. Ředitel Mossadu byl zjevně tradičně outsiderem jmenovaným předsedou vlády a tato politika dlouho vedla řadu jeho vysokých představitelů, kteří dali přednost tomu, aby se do vedení dostal někdo z jejich vlastních. V roce 1982 bylo jejich zuřivé lobování za takovou vnitřní propagaci opět ignorováno a místo toho byl jmenován oslavovaný izraelský generál, který brzy plánoval vyčistit

dům na podporu různých politik. Ale místo toho, aby se s touto situací smířili, některé nespokojené složky Mossadu zorganizovaly jeho atentát v Libanonu těsně předtím, než měl oficiálně nastoupit do úřadu. Některé důkazy o úspěšném spiknutí se okamžitě objevily a byly později potvrzeny, což vyvolalo podzemní frakční konflikt zahrnující jak personál Mossadu, tak některé členy armády, boj, který nakonec přitáhl Ostrovského.

Tento příběh přišel na začátku knihy a přišel mi tak divoce nepravděpodobný, že jsem začal být hluboce podezřívavý ke všemu, co následovalo. Ale po přečtení Bergmanova autoritativního svazku si teď nejsem tak jistý. Koneckonců víme, že zhruba ve stejnou dobu jiná zpravodajská frakce vážně uvažovala o atentátu na izraelského ministra obrany a existují silné podezření, že pozdější atentát na premiéra Rabina zorganizovali bezpečnostní agenti. Takže možná eliminace znevýhodněného kandidáta na ředitele Mossadu není tak úplně absurdní. A Wikipedia skutečně potvrzuje, že generál Yekutiel Adam, zástupce náčelníka izraelského štábu, byl jmenován ředitelem Mossadu v polovině roku 1982, ale pak byl zabit v Libanonu jen pár týdnů před plánovaným nástupem do úřadu, čímž se stal nejvýše postaveným Izraelcem. zemřít na bitevním poli.

Podle Ostrovského a jeho frakčních spojenců jej mocné prvky uvnitř Mossadu přetvářely v nebezpečnou, darebáckou organizaci, která ohrožovala izraelskou demokracii a blokovala jakoukoli možnost míru s Palestinci. Tito jednotlivci mohli dokonce jednat v přímé opozici vůči nejvyššímu vedení Mossadu, které často považovali za příliš slabé a kompromisní.

Počátkem roku 1982 některé z umírněnějších prvků Mossadu podporované odcházejícím ředitelem pověřily jednoho ze svých důstojníků v Paříži, aby otevřel diplomatické kanály s Palestinci, a on tak učinil prostřednictvím amerického atašé, kterého do tohoto úsilí zapojil. Ale když frakce tvrdší linie objevila tento plán, zmařila projekt tím, že zavraždila jak agenta Mossadu, tak jeho nešťastného

amerického spolupracovníka, přičemž svalila vinu na nějakou extremistickou palestinskou skupinu. Očividně nemohu ověřit pravdivost tohoto pozoruhodného příběhu, ale archiv *New York Times* potvrzuje Ostrovského zprávu o záhadných zabitích Jakova Barsimantova a Charlese Roberta Raye v roce 1982, záhadných incidentech, kvůli nimž odborníci hledali motiv.

Ostrovskij tvrdí, že byl hluboce šokován a nevěřil, když byl zpočátku informován o této historii tvrdých prvků Mossadu, které zavraždily jak izraelské představitele, tak jejich vlastní kolegy kvůli rozdílům v politice, ale postupně byl přesvědčen o realitě. Takže jako soukromý občan nyní žijící v Kanadě souhlasil s tím, že podnikne kampaň k narušení stávajících zpravodajských operací Mossadu, v naději, že dostatečně zdiskredituje organizaci, že dominantní frakce ztratí vliv nebo alespoň omezí své nebezpečné aktivity izraelskou vládou. Ačkoli se mu dostane určité pomoci od umírněných prvků, které ho naverbovaly, projekt byl zjevně extrémně nebezpečný a jeho život byl velmi ohrožen, pokud by byly jeho činy odhaleny.

Představil se jako nespokojený bývalý důstojník Mossadu, který se chtěl pomstít svému minulému zaměstnavateli, a strávil většinu příštího roku nebo dvou kontaktováním zpravodajských služeb Británie, Francie, Jordánska a Egypta a nabídl jim pomoc při odhalování izraelských špionážních sítí. ve svých zemích výměnou za značné finanční platby. Žádný podobně informovaný přeběhlík z Mossadu se nikdy předtím nepřihlásil, a přestože některé z těchto služeb byly zpočátku podezřelé, nakonec si získal jejich důvěru, zatímco informace, které poskytl, byly velmi cenné při rozbíjení různých místních izraelských špionážních kruhů, z nichž většina předtím nebyli tušení. Mezitím ho jeho společníci z Mossadu informovali o jakýchkoli známkách, že jeho aktivity byly odhaleny.

Podrobný popis Ostrovského kontrarozvědky proti Mossadu zabírá více než polovinu knihy a já nemám snadný způsob, jak určit, zda jsou jeho příběhy skutečné nebo fantazijní, nebo snad nějaká směs obojího.

Autor poskytuje kopie svých letenek z roku 1986 do Ammánu v Jordánsku a Káhiry v Egyptě, kde byl údajně podrobně vyslechnut místními bezpečnostními službami a v roce 1988 vypukl velký mezinárodní skandál, když Britové velmi veřejně uzavřeli velký množství úkrytů Mossadu a vyhostilo četné izraelské agenty. Osobně mi většina Ostrovského výpovědi připadala přiměřeně důvěryhodná, ale jednotlivci, kteří mají skutečné odborné znalosti v oblasti zpravodajských operací, by možná došli k jinému závěru.

Ačkoli dva roky těchto útoků proti zpravodajským sítím Mossadu způsobily vážné škody, celkové politické výsledky byly mnohem menší, než bylo žádoucí. Stávající vedení stále pevně drželo organizaci a izraelská vláda nedala najevo, že by měla jednat. Ostrovskij tedy nakonec dospěl k závěru, že jiný přístup by mohl být efektivnější, a rozhodl se napsat knihu o Mossadu a jeho vnitřním fungování.

Jeho vnitřní spojenci byli zpočátku dost skeptičtí, ale nakonec si je získal a plně se podíleli na projektu psaní. Někteří z těchto jednotlivců strávili mnoho let v Mossadu, dokonce se dostali na vyšší úroveň, a byli zdrojem extrémně podrobného materiálu o konkrétních operacích v knize z roku 1990, který se zdál být daleko za znalostmi velmi nižšího důstojníka, jako je např. Ostrovského.

Pokus Mossadu právně potlačit knihu byl hroznou chybou a vyvolal masivní publicitu, která z ní udělala mezinárodní bestseller. Vnější pozorovatelé byli zmateni tím, že Izraelci přijali takovou kontraproduktivní mediální strategii, ale podle Ostrovského jeho vnitřní spojenci pomohli přesvědčit vedení Mossadu, aby přijalo tento přístup. Snažili se ho také informovat o všech plánech Mossadu na jeho únos nebo atentát.

Během výroby knihy z roku 1990 Ostrovskij a jeho spojenci diskutovali o mnoha minulých operacích, ale jen zlomek z nich byl nakonec zahrnut do textu. Když se tedy autor rozhodl vyrobit své pokračování, měl k dispozici množství historického materiálu, ze kterého mohl čerpat, včetně několika bomb.

První z nich se týkala hlavní role Izraele v nelegálním prodeji amerického vojenského vybavení Íránu během kruté íránsko-irácké války v 80. letech, příběh, který nakonec explodoval v titulcích jako notoricky známý „skandál Írán-Contra“. ačkoli naše média udělala maximum, aby skryla ústřední zapojení Izraele do této záležitosti. Obchod se zbraněmi s Íránem byl pro Izrael extrémně lukrativní, brzy se rozšířil o výcvik vojenských pilotů. Hluboká ideologická antipatie, kterou Islámská republika chovala k židovskému státu, vyžadovala, aby tento obchod probíhal prostřednictvím třetích stran, takže byla zavedena pašerácká cesta přes malý německý stát Šlesvicko-Holštýnsko. Když se však později objevila snaha získat podporu nejvyššího voleného představitele státu, návrh odmítl. Vůdci Mossadu se báli, že by mohl zasahovat do obchodu, a tak úspěšně vykonstruovali skandál, aby ho sesadili, a dosadili na jeho místo poddajnějšího německého politika. Naneštěstí zneuctěný úředník vyvolal povyk a požadoval veřejná slyšení, aby očistil své jméno, a tak ho agenti Mossadu vylákali do Ženevy, a poté, co odmítl velký úplatek, aby mlčel, ho zabili a zamaskovali smrt tak, že policie rozhodla o sebevraždě.

Při původním čtení mi tato velmi zdlouhavá a podrobná příhoda, která měla přes 4000 slov, připadala značně pochybná. Nikdy předtím jsem o Uwe Barschelovi neslyšel, ale byl popsán jako blízký osobní přítel německého kancléře Helmuta Kohla, a považoval jsem za naprosto nepravděpodobné, že Mossad tak ledabyly sesadil populárního a vlivného evropského voleného úředníka z úřadu a poté ho zavraždil. mu. Moje hluboké podezření ohledně zbytku Ostrovského knihy se ještě umocnilo.

Když jsem se však nedávno vrátil k incidentu, zjistil jsem , že sedm měsíců poté, co kniha vyšla, *Washington Post* oznámil , že případ Barschel byl znovu otevřen, přičemž vyšetřování německé, španělské a švýcarské policie našlo silné indicie o vraždě spáchané přesně v tomto smyslu. dříve navrhl Ostrovsky. Překvapivá tvrzení přeběhlíka z

Mossadu se opět zjevně prověřila a nyní jsem začal mnohem ochotněji věřit, že přinejmenším většina jeho následných odhalení byla pravděpodobně správná. A těch byl docela dlouhý seznam.

(Jakmile Ostrovskij poznamenal jeden z klíčových zdrojů rostoucího vnitřního vlivu Mossadu v Německu. Hrozba domácího německého terorismu vedla německou vládu k tomu, že pravidelně posílala velké množství svých bezpečnostních a policejních úředníků do Izraele na školení, a tito jedinci se stali ideální cíle pro nábor zpravodajských služeb, pokračující ve spolupráci se svými izraelskými manipulátory ještě dlouho poté, co se vrátili domů a obnovili svou kariéru. Ačkoliv tedy nejvyšší řady těchto organizací byly obecně loajální ke své zemi, střední hodnosti se postupně staly včelí plástve s majetkem Mossadu, kteří by mohli být využiti pro různé projekty. To vyvolává zjevné obavy z americké politiky po 11. září posílat tak velké množství našich vlastních policejních úředníků do Izraele na podobné školení, stejně jako tendence téměř všech nově zvolených členů Kongresu tam také cestovat.)

Matně jsem si vybavil kontroverzi na počátku 80. let kolem generálního tajemníka OSN Kurta Waldheima, o kterém se zjistilo, že lhal o své vojenské službě z druhé světové války, a odešel z úřadu pod temným mrakem, přičemž jeho jméno se stalo synonymem pro dlouho skrývané nacistické válečné zločiny. Přesto podle Ostrovského celý skandál vykonstruoval Mossad, který do Waldheimova spisu umístil inkriminované dokumenty získané z jiných složek. Vůdce OSN začal stále více kritizovat izraelské vojenské útoky na Jižní Libanon, takže zfalšované důkazy byly použity k zahájení pomlouvačné kampaně v médiích, která ho zničila.

A dá-li se Ostrovskému připsat zásluhy, po mnoho desetiletí se sám Izrael zabýval aktivitami, které by zaujímaly ústřední místo v Norimberském procesu. Podle jeho vyprávění měl Mossad od konce 60. let 20. století malé laboratorní zařízení v Nes Ziyiona jižně od Tel Avivu pro smrtící testování jaderných, chemických a bakteriologických

sloučenin na nešťastných Palestincích vybraných k likvidaci. Tento pokračující proces smrtících testů umožnil Izraeli zdokonalit jeho technologie atentátů a zároveň vylepšit jeho silný arzenál nekonvenčních zbraní, které by byly k dispozici v případě války. Přestože se americká média v 70. letech donekonečna zaměřovala na strašlivou zkaženost CIA, nevzpomínám si, že bych kdy slyšel nějaká obvinění v tomto smyslu.

V jednu chvíli Ostrovského překvapilo, když zjistil, že agenti Mossadu doprovázejí izraelské lékaře na jejich lékařských misích do Jižní Afriky, kde na ambulanci v Sowetu léčili zbídačené Afričany. Vysvětlení, které se mu dostalo, bylo ponuré, totiž že soukromé izraelské společnosti využívaly nevědomé černochoy jako lidské pokusné králíky k testování lékařských sloučenin způsobem, který by v samotném Izraeli legálně nemohl být proveden. Očividně nemám žádné prostředky, jak toto tvrzení ověřit, ale někdy jsem se divil, jak Izrael nakonec ovládl tak velkou část světového průmyslu generických léčiv, který přirozeně spoléhá na nejlevnější a nejúčinnější prostředky testování a výroby.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Docela zajímavý byl také příběh, který vyprávěl o vzestupu a pádu britského tiskového magnáta Roberta Maxwella, českého imigranta židovského původu. Podle jeho vyprávění Maxwell po celou svou kariéru úzce spolupracoval s Mossadem a zpravodajská služba byla klíčová při usnadňování jeho vzestupu k moci, půjčovala mu peníze brzy a nasazovala své spojence v odborech a bankovním průmyslu, aby oslabila jeho akvizici médií. cíle. Jakmile bylo vytvořeno Maxwellovo impérium, splatil svým dobrodincům legálními i nelegálními způsoby, podporoval izraelskou politiku ve svých novinách a zároveň poskytoval Mossadu rozbředlý fond, tajně financoval jejich neúčtetní evropské operace hotovostí ze svého firemního penzijního účtu. Tyto posledně jmenované výdaje měly normálně sloužit jako dočasné půjčky, ale v roce 1991 byl Mossad v vracení prostředků pomalý a jeho křehké impérium se zmítalo ve finančním zoufalství. Když naznačil

nebezpečná tajemství, která by mohl být nucen odhalit, pokud by nedostal zapláceno, Mosad ho místo toho zabil a maskoval to jako sebevraždu.

Znovu opakuji, Ostrovského tvrzení nelze ověřit, ale mrtvému nakladateli byl v Izraeli uspořádán hrdinský pohřeb, přičemž sloužící premiér hluboce chválil jeho důležité služby pro židovský stát, zatímco byli přítomni i tři jeho předchůdci, a Maxwell byl pohřben s plné pocty na Olivové hoře. V poslední době se jeho dcera Ghislaine dostala do titulků jako nejbližší společnice notoricky známého vyděrače Jeffreyho Epsteina a všeobecně se má za to, že tato žena byla agentkou Mossadu, která se nyní možná skrývá v Izraeli.

Ostrovského nejdramatičtější příběh se ale odehrál na konci roku 1991 a zaplnil jednu z jeho posledních krátkých kapitol. Po velkém americkém vojenském vítězství nad Irákem ve válce v Perském zálivu se prezident George HW Bush rozhodl investovat část svého značného politického kapitálu do konečného vynucení míru na Blízkém východě mezi Araby a Izraelci. Pravicový premiér Jicchak Šamir byl ostře proti jakémukoli z navrhovaných ústupků, takže Bush začal vyvíjet finanční tlak na židovský stát a blokoval záruky za půjčky navzdory úsilí mocné americké izraelské lobby. V určitých kruzích byl brzy očerňován jako ďábelský nepřítel Židů.

Ostrovskij vysvětluje, že když čelily silné opozici amerického prezidenta, proizraelské skupiny tradičně pěstovaly jeho viceprezidenta jako zadní vrátka, jak znovu získat svůj vliv. Když se například prezident Kennedy počátkem 60. let zuřivě postavil proti izraelskému programu vývoje jaderných zbraní, izraelská lobby zaměřila své úsilí na viceprezidenta Lyndona Johnsona a tato strategie byla odměněna, když tento krátce po nástupu do úřadu zdvojnásobil pomoc Izraeli. Podobně v roce 1991 zdůraznili své přátelství s viceprezidentem Danem Quaylem, což byl snadný úkol, protože jeho šéfem štábu a hlavním poradcem byl William Kristol, přední židovský neocon.

Extrémní frakce v Mossadu se však rozhodla pro mnohem přímější způsob řešení izraelských politických problémů a rozhodla se zavraždit prezidenta Bushe na jeho mezinárodní mírové konferenci v Madridu a svalit vinu na tři palestinské militanty. 1. října 1991 Ostrovskij obdržel zběsilý telefonát od svého předního spolupracovníka Mossadu, který ho informoval o plánu a zoufale hledal jeho pomoc při jeho zmaření. Zpočátku reagoval naprosto nedůvěřivě a bylo pro něj těžké přijmout, že i zastánci tvrdé linie Mossadu by uvažovali o takovém bezohledném činu, ale brzy souhlasil, že udělá vše, co bude v jeho silách, aby spiknutí zveřejnil a nějak na něj upozornil Bushovu administrativu, aniž by byl odmítnut jako pouhý „konspirační teoretik“.

Vzhledem k tomu, že Ostrovskij byl nyní prominentním autorem, byl často zván, aby hovořil o otázkách Blízkého východu k elitním skupinám, a při své příští příležitosti zdůraznil intenzivní nepřátelství izraelských pravicových stoupenců vůči Bushovým návrhům a důrazně naznačil, že prezidentův život byl v nebezpečí. Náhodou se stalo, že člen malého publika upozornil na tyto obavy bývalého kongresmana Peta McCloskeyho, starého přítele prezidenta, který situaci s Ostrovským brzy telefonicky probral, a poté odletěl do Ottawy na dlouhé osobní setkání, aby zhodnotil důvěryhodnost hrozby.

McCloskey dospěl k závěru, že nebezpečí je vážné a skutečné, a tak okamžitě začal využívat své DC konexe, aby oslovil členy tajné služby a nakonec je přesvědčil, aby kontaktovali Ostrovského, který vysvětlil své vnitřní zdroje informací. Příběh brzy pronikl do médií, vyvolal rozsáhlé pokrytí vlivným publicistou Jackem Andersonem a dalšími a výsledná publicita způsobila, že bylo opuštěno spiknutí atentátu.

Po přečtení tohoto účtu jsem byl opět docela skeptický, a tak jsem se rozhodl kontaktovat pár lidí, které jsem znal, a ti mě informovali, že Bushova administrativa skutečně tehdy vzala Ostrovského varování o údajném atentátu na Mossad velmi vážně, což zdánlivě potvrdilo hodně z autorova příběhu.

Po svém publikačním triumfu a úspěchu ve zmaření údajného spiknutí proti životu prezidenta Bushe koncem roku 1991 Ostrovskij do značné míry ztratil kontakt se svými vnitřními spojenci Mossadu a místo toho se zaměřil na svůj soukromý život a novou spisovatelskou kariéru v Kanadě. Kromě toho izraelské volby v červnu 1992 přivedly k moci mnohem umírněnější vládu premiéra Rabina, což, jak se zdálo, značně snížilo potřebu jakéhokoli dalšího úsilí proti Mossadu. Směny ve vládě však mohou mít někdy neočekávané důsledky, zejména ve smrtelném světě zpravodajských operací, kde jsou osobní vztahy často obětovány účelnosti.

Po vydání své knihy z roku 1990 se Ostrovskij začal bát, že bude unesen nebo zabit, takže se v důsledku toho vyhýbal přeletu Atlantiku a návštěvě Evropy. Ale v roce 1993 na něj jeho bývalí spojenci z Mossadu začali naléhat, aby odcestoval do Holandska a Belgie a podpořil vydání nových překladů svého mezinárodního bestselleru. Pevně ho ujistili, že politické změny v Izraeli znamenaly, že nyní bude v naprostém bezpečí, a nakonec navzdory značným obavám souhlasil s cestou. Ale ačkoli přijal přiměřená bezpečnostní opatření, zvláštní incident v Bruselu ho přesvědčil, že jen o vlasek unikl únosu Mossadu. S rostoucím znepokojením zavolal domů svému nadřízenému z Mossadu, ale místo toho, aby se mu dostalo jakéhokoli ujištění, dostal podivně chladnou a nepřátelskou odpověď, která zahrnovala odkaz na notoricky známý případ jednotlivce, který kdysi Mossad zradil a pak byl zabit společně s jeho ženou a třemi dětmi.

Správně či neprávem Ostrovskij dospěl k závěru, že pád izraelské vlády tvrdé linie dal zřejmě umírněnější frakci Mossadu šanci získat kontrolu nad jejich organizací. Pokoušení takovou mocí ho nyní považovali za nebezpečný a postradatelný volný konec, někoho, kdo by nakonec mohl odhalit své vlastní minulé zapojení do zpravodajských aktivit proti Mossadu a také vysoce škodlivého knižního projektu.

Protože věřil, že ho jeho bývalí spojenci nyní chtějí odstranit, rychle začal pracovat na svém pokračování, které by celý příběh zařadilo do veřejného záznamu, čímž se výrazně omezily veškeré výhody zavření úst. Také jsem si všiml, že jeho nová kniha opakovaně zmiňovala jeho tajné držení obsáhlé sbírky jmen a fotografií mezinárodních agentů Mossadu, a ať už je to pravda nebo ne, tato možnost by mohla sloužit jako politika životního pojištění tím, že značně zvyšuje rizika, pokud by Izrael nějaké přijal. akci proti němu.

Tento krátký popis událostí uzavřel druhou Ostrovského knihu a vysvětlil, proč byl svazek napsán a obsahoval tolik citlivého materiálu, který byl z předchozího vyřazen.

„Konečný rozsudek“ o atentátu na JFK

Ostrovského pokračování vyšlo koncem roku 1994 předním vydavatelem HarperCollins. Ale i přes jeho výbušný obsah se tentokrát Izrael a jeho spojenci poučili a dílo přivítali téměř úplným mlčením spíše než hysterickými útoky, takže se mu dostalo relativně malé pozornosti a prodal se jen zlomek předchozího počtu kopií. Mezi mainstreamovými publikacemi jsem našel pouze jednu krátkou a spíše negativní kapslovou recenzi v *Foreign Affairs* .

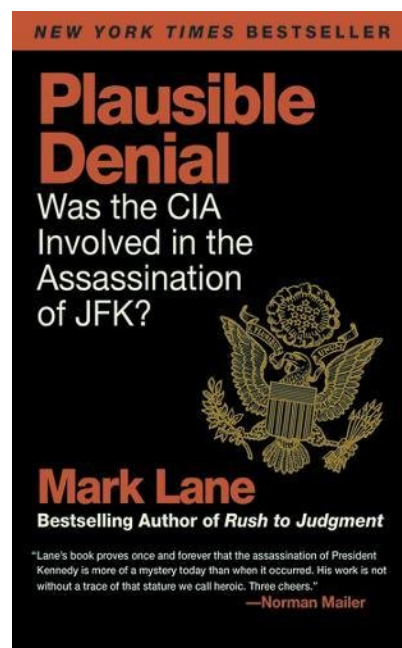
Jiná kniha vydaná na začátku téhož roku o souvisejících otázkách však trpěla mnohem úplnějším veřejným výpadkem, který nyní stále trvá déle než čtvrt století, a to nejen kvůli jejímu nejasnému původu.

Navzdory vážnému handicapu takového téměř totálního mediálního bojkotu se dílo stalo undergroundovým bestsellerem, nakonec mělo v tisku přes 40 000 výtisků, bylo široce čteno a možná diskutováno v určitých kruzích, ale téměř nikdy nebylo veřejně zmíněno. Závěrečný rozsudek zesnulého Michaela Collinse Pipera stanovil výbušnou hypotézu, že Mossad sehrál ústřední roli v nejslavnějším atentátu dvacátého století, při zabití prezidenta Johna F. Kennedyho v roce 1963.

Zatímco Ostrovského knihy čerpaly z jeho osobních znalostí o izraelské tajné zpravodajské službě, Piper byl novinář a výzkumník, který celou svou kariéru strávil v Liberty Lobby, malé aktivistické organizaci se sídlem v DC. Skupina byla ostře kritizována vůči izraelské politice a sionistickému vlivu v Americe a byla obvykle médii vykreslována jako součást krajně pravicového antisemitského populistického okraje a téměř zcela ignorována všemi mainstreamovými výstupy. Jeho týdenní bulvární deník *Spotlight*, který se obvykle zaměřoval na kontroverzní témata, kdysi dosáhl pozoruhodného nákladu přes 300 000 výtisků v neklidných časech konce 70. let, ale poté výrazně poklesl počet čtenářů během klidnější a optimističtější Reaganovy éry, která následovala.

Liberty Lobby se nikdy příliš nezabývala otázkami atentátu na JFK, ale v roce 1978 zveřejnila na toto téma článek Victora Marchettiho, prominentního bývalého úředníka CIA, a v důsledku toho byla brzy zažalována za pomluvu E. Howardem Huntem ze slávy Watergate, s soudní spor ohrožující jeho přežití. V roce 1982 se do této probíhající právní bitvy zapojil Mark Lane, zkušený právník levicového židovského původu, který byl zakladatelem vyšetřování spiknutí JFK. Lane vyhrál případ u soudu v roce 1985 a poté zůstal blízkým spojencem organizace.

Piper se s Laneem postupně spřátelil a na začátku 90. let i on sám se začal zajímat o atentát na JFK. V lednu 1994 publikoval své hlavní dílo *Final Judgment*, které předložilo obrovské množství nepřímých důkazů podporujících jeho teorii, že Mossad byl silně zapojen do atentátu na JFK. Hypotézu Piper jsem shrnul a diskutoval ve svém vlastním článku z roku 2018 :

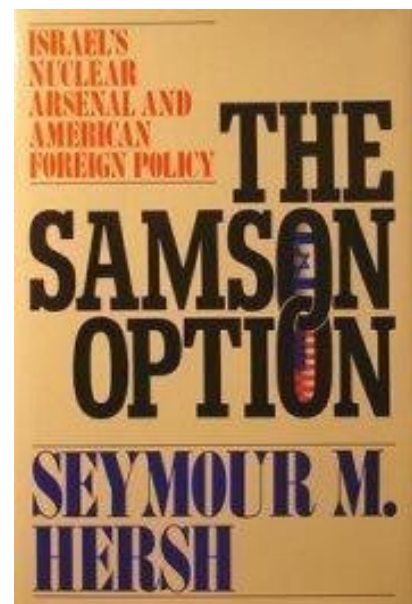
Po celá desetiletí po atentátu v roce 1963 nebyla nikdy prakticky žádná podezření namířena proti Izraeli, a v důsledku toho žádná ze stovek nebo tisíců knih o atentátech, které se objevily během 60., 70. a 80. let, nenaznačovala žádnou roli pro Mossad, ačkoli téměř každý další možný viník, od Vatikánu po Illumináty, byl pod drobnohledem. Kennedy ve volbách v roce 1960 získal více než 80 % židovských hlasů, američtí Židé figurovali velmi prominentně v jeho Bílém domě a byl velmi oblíben židovskými mediálními osobnostmi, celebritami a intelektuály od New Yorku přes Hollywood až po Ivy League. . Navíc jednotlivci s židovským původem, jako Mark Lane a Edward Epstein, patřili k předním raným zastáncům spiknutí atentátů s jejich kontroverzními teoriemi, které prosazovaly vlivné židovské kulturní celebrity jako Mort Sahl a Norman Mailer. Vzhledem k tomu, že Kennedyho administrativa byla široce vnímána jako proizraelská, zdálo se, že neexistuje žádný možný motiv pro jakékoli zapojení Mossadu a bizarní, zcela nepodložená obvinění tak monumentální povahy namířená proti židovskému státu jen stěží získají větší pozornost v drtivé většině pro - Izraelský vydavatelský průmysl.

Na počátku 90. let však vysoce uznávaní novináři a výzkumníci začali odhalovat okolnosti vývoje izraelského arzenálu jaderných zbraní. Kniha Seymoura Hersh *The Samson Option: Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy* z roku 1991 popsala extrémní snahy Kennedyho administrativy přinutit Izrael, aby umožnil mezinárodní inspekce svého údajně nevojenského jaderného reaktoru v Dimoně, a tím zabránil jeho použití při výrobě jaderných zbraní. . *Dangerous Liaisons: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship* od Andrewa a Leslie Cockburnových se objevily ve stejném roce a pokrývaly podobnou půdu.

Ačkoli byl v té době zcela skrytý před veřejností, politický konflikt mezi americkou a izraelskou vládou o vývoji jaderných zbraní na počátku šedesátých let představoval hlavní zahraničněpolitickou prioritu

Kennedyho administrativy, která učinila z nešíření jaderných zbraní jednu ze svých ústředních mezinárodních iniciativ. . Je pozoruhodné, že John McCone, Kennedyho zvolený ředitel CIA, dříve sloužil v Komisi pro atomovou energii pod vedením Eisenhowera, což byl jednotlivec, který prozradil skutečnost, že Izrael staví jaderný reaktor na výrobu plutonia.

Nátlak a hrozby finanční pomoci, které Kennedyho administrativa tajně na Izrael použila, se nakonec staly tak vážnými, že vedly k rezignaci zakládajícího izraelského premiéra Davida Ben-Guriona v červnu 1963. Všechny tyto snahy však byly téměř úplně

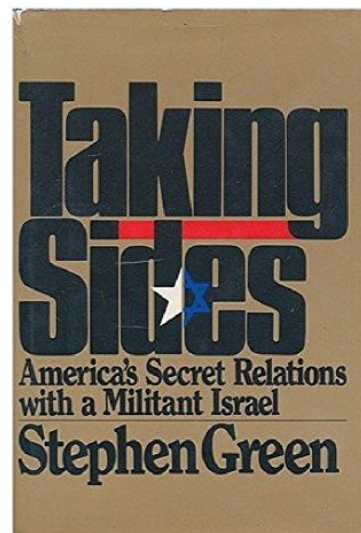

zastaveny nebo zvráceny, jakmile byl Kennedy nahrazen Johnsonem v listopadu téhož roku. Piper poznamenává, že kniha Stephena Greena *Taking Sides: America's Secret Relations With a Militant Israel* z roku 1984 již dříve dokumentovala, že americká politika na Blízkém východě se po atentátu na Kennedyho zcela obrátila, ale toto důležité zjištění v té době přitahovalo jen malou pozornost.

Skeptici věrohodného institucionálního základu pro atentát na JFK si často všimli extrémní kontinuity v zahraniční i domácí politice mezi administrativou Kennedyho a Johnsona a tvrdili, že to vrhá vážné pochybnosti na jakýkoli takový možný motiv. Ačkoli se tato analýza zdá do značné míry správná, chování Ameriky vůči Izraeli a jeho programu jaderných zbraní je velmi výraznou výjimkou z tohoto vzorce.

Další hlavní oblastí zájmu izraelských představitelů mohla být snaha Kennedyho administrativy ostře omezit činnost proizraelských politických lobby. Během své prezidentské kampaně v roce 1960 se Kennedy setkal v New Yorku se skupinou bohatých izraelských obhájců, vedených finančníkem Abrahamem Feinbergem, a ti nabídli obrovskou finanční podporu výměnou za kontrolní vliv na blízkovýchodní politiku. Kennedymu se je podařilo odlákat vágními ujištěními, ale incident považoval za tak znepokojivý, že příštího rána vyhledal novináře Charlese Bartletta, jednoho ze svých nejbližších přátel, a vyjádřil své rozhořčení nad tím, že americká zahraniční politika by mohla padnout pod kontrolu partyzánů. cizí mocnost, slibující, že pokud se stane prezidentem, napraví tuto situaci. A skutečně, jakmile dosadil svého bratra Roberta jako generálního prokurátora, tento zahájil velké právní úsilí, aby přinutil proizraelské skupiny, aby se registrovaly jako zahraniční agenti, což by drasticky snížilo jejich moc a vliv. Ale po smrti JFK byl tento projekt rychle opuštěn a v rámci urovnání vedoucí proizraelská lobby pouze souhlasila s tím, že se znovu vytvoří jako AIPAC.

Final Judgment prošel řadou dotisků po svém původním vzhledu z roku 1994 a do šestého vydání vydaného v roce 2004 se rozrostl na více než 650 stran, včetně mnoha dlouhých příloh a více než 1100 poznámek pod čarou, přičemž drtivá většina z nich odkazuje na plně běžné zdroje. Tělo textu bylo pouze organizačně a polsky použitelné, odráželo totální bojkot všech vydavatelů, mainstreamových i alternativních, ale samotný obsah mi připadal pozoruhodný a obecně docela přesvědčivý. Navzdory nejextrémnějšímu výpadku ze strany všech médií se knihy za ta léta

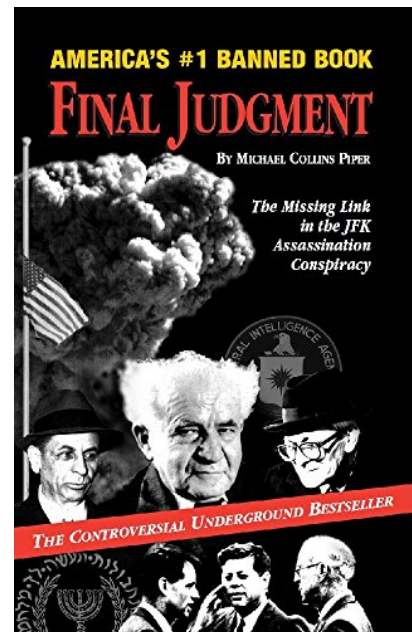

prodalo více než 40 000 výtisků, což z ní udělalo něco jako undergroundový bestseller a jistě na ni upozornilo každého v komunitě zabývající se výzkumem atentátů na JFK, i když zjevně téměř žádné z nich. byli ochotni zmínit jeho existenci. Obávám se, že tito další autoři si uvědomili, že i pouhé uznání existence knihy, byť jen za účelem zesměšnění nebo odmítnutí, se může stát osudným pro jejich mediální a vydavatelskou kariéru. Piper sám zemřel v roce 2015 ve věku 54 let, trpěl zdravotními problémy a nadměrným pitím často spojeným s ponurou chudobou, a ostatní novináři se možná zdráhali riskovat stejný žalostný osud.

Příkladem této podivné situace je bibliografie Talbotovy knihy z roku 2005, která obsahuje téměř 140 záznamů, z nichž některé jsou poněkud nejasné, ale nemají prostor pro Konečný soud, ani jeho velmi obsáhlý rejstřík neobsahuje žádné heslo pro „Židy“ nebo „Izrael“. Opravdu, v jednu chvíli velmi citlivě charakterizuje zcela židovské vedoucí zaměstnance senátora Roberta Kennedyho prohlášením: „Nebyl mezi nimi žádný katolík.“ Jeho pokračování z roku 2015 je stejně obezřetné, a přestože rejstřík obsahuje četné záznamy týkající se Židů, všechny tyto odkazy se týkají druhé světové války a nacistů, včetně jeho diskuse o údajných nacistických vazbách Allena Dulles, jeho hlavním bête *noire*. Stoneova kniha, ačkoli neohroženě usvědčuje prezidenta Lyndona Johnsona z atentátu na JFK, také podivně vylučuje „Židy“ a „Izrael“ z dlouhého rejstříku a *Konečný soud* z bibliografie a Douglassova kniha se řídí stejným vzorem.

Mimořádné obavy, které, jak se zdá, vyvolala hypotéza Piper mezi výzkumníky atentátů na JFK, mohou navíc vysvětlit podivnou anomálii. Ačkoli byl Mark Lane sám židovského původu a levicových kořenů, po vítězství pro Liberty Lobby v procesu s Huntem na cti strávil mnoho let spojen s touto organizací v právní způsobilosti a zjevně se docela spřátelil s Piper, jednou z jejích přední spisovatelé. Podle Piper mu Lane řekl, že *Final Judgment* vytvořil „pevný argument“ pro hlavní roli Mossadu při atentátu, a považoval tuto teorii za plně komplementární k jeho vlastnímu zaměření na zapojení CIA. Domnívám se, že obavy z těchto asociací mohou vysvětlovat, proč byl Lane téměř úplně vymazán z knih Douglassa a Talbota z roku 2007 a probrán ve druhé knize Talbota pouze tehdy, když byla jeho práce pro Talbotovu vlastní analýzu naprosto zásadní. Naproti tomu autoři *New York Times* stěží budou tak zběhlí v méně známých aspektech komunity zabývající se výzkumem atentátů na JFK, a protože neznali tuto skrytou kontroverzi, poskytli Laneovi dlouhý a zářivý nekrolog, který jeho kariéru plně zaručovala.

Při zvažování možných podezřelých z daného trestného činu je často užitečným přístupem zvážení jejich dřívějšího vzorce chování. Jak bylo uvedeno výše, nenapadá mě žádný historický příklad, kdy by organizovaný zločin inicioval vážný pokus o atentát

na jakoukoli americkou politickou osobnost, byť jen mírně prominentní na národní scéně. A i přes tu a tam pár podezření totéž platí pro CIA.

Naproti tomu se zdá, že izraelský Mossad a sionistické skupiny, které předcházely založení židovského státu, měly za sebou velmi dlouhou historii atentátů, včetně těch na vysoce postavené politické osobnosti, které by mohly být normálně považovány za nedotknuté. Lord Moyne, britský ministr zahraničí pro Blízký východ, byl zavražděn v roce 1944 a hrabě Folke Bernadotte, mírový vyjednaváč OSN vyslaný, aby pomohl vyřešit první arabsko-izraelskou válku, nepostihl stejný osud v září 1948. Ani americký prezident byla zcela bez takových rizik a Piper poznamenává, že paměti dcery Harryho Trumana Margaret odhalují, že sionističtí militanti se pokusili zavraždit jejího otce pomocí dopisu prošpikovaného toxickými chemikáliemi v roce 1947, když se domnívali, že se snaží podporovat Izrael. tento neúspěšný pokus nebyl nikdy zveřejněn. Sionistickou frakci odpovědnou za všechny tyto incidenty vedl Jicchak Shamir, který se později stal vůdcem Mossadu a ředitelem jeho programu atentátů během 60. let, než se nakonec stal v roce 1986 premiérem Izraele.

Existují další pozoruhodné prvky, které podporují hypotézu Piper. Jakmile připustíme existenci spiknutí o atentátu na JFK, jediným jednotlivcem, který se prakticky jistě účastnil, byl Jack Ruby a jeho vazby na organizovaný zločin byly téměř výhradně napojeny na obrovské, ale zřídka zmiňované židovské křídlo tohoto podniku, kterému předsedal Meyer Lansky, extrémně horlivý zastánce Izraele. Ruby sám měl obzvláště silné spojení s poručíkem Lansky Mickey Cohenem, který ovládal losangeleské podsvětí a před válkou v roce 1948 se osobně účastnil střelby do Izraele. Podle dallaského rabína Hillela Silvermana Ruby soukromě vysvětlila své zabití Oswalda slovy: „Udělal jsem to pro židovský národ.“

Za zmínku stojí také zajímavý aspekt významného filmu Olivera Stonea *JFK*. Arnon Milchan, bohatý hollywoodský producent, který projekt podpořil, byl nejen izraelským občanem, ale údajně také sehrál ústřední roli v obrovském špionážním projektu, jehož cílem bylo přeměrovat americkou technologii a materiály k izraelskému projektu jaderných zbraní, což je přesný podnik Kennedyho. Správa vynaložila takové úsilí na zablokování. Milchan byl dokonce někdy popisován jako „izraelský James Bond“. A přestože film trval celé tři hodiny, *JFK* se úzkostlivě vyhýbal prezentování jakýchkoli detailů, které Piper později považovala za počáteční vodítka k izraelské dimenzi, místo toho se zdálo, že osočuje americké fanatické domácí antikomunistické hnutí a vedení studené války. vojensko-průmyslového komplexu jako viníci.

Shrnutí více než 300 000 slov Piperovy historie a analýzy do několika odstavců je samozřejmě nemožný podnik, ale výše uvedená diskuse poskytuje rozumnou ochutnávku obrovského množství nepřímých důkazů shromážděných ve prospěch hypotézy Piper.

V mnoha ohledech se JFK Assassination Studies stala svou vlastní akademickou disciplínou a moje akreditace jsou dost omezené. Přečetl jsem snad tucet knih na toto téma a také jsem se pokusil přistupovat k problémům s čistým štítem a svěžíma očima cizince, ale každý seriózní odborník by jistě strávil desítky nebo dokonce stovky svazků v oboru. Zatímco celková analýza *Final Judgment* mi přišla docela přesvědčivá, značná část jmen a odkazů mi byla neznámá a já prostě nemám podklady, abych mohl posoudit jejich důvěryhodnost, ani to, zda je popis prezentovaného materiálu přesný. Za normálních okolností bych se obrátil k recenzím nebo kritice jiných autorů, porovnal je s tvrzeními Piper a pak rozhodl, který argument se mi zdá silnější. Ale ačkoli byl *Final Judgment* zveřejněn před čtvrt stoletím, téměř absolutní mlčení obklopující Piperovu hypotézu, zejména ze strany vlivnějších a důvěryhodnějších badatelů, to znemožňuje.

Piperova neschopnost zajistit si nějakého pravidelného vydavatele a rozsáhlé snahy udusit jeho teorii z existence však měly ironický důsledek. Vzhledem k tomu, že se kniha před lety přestala tisknout, poměrně snadno jsem si zajistil práva na její zařazení do své sbírky kontroverzních knih HTML, a nyní jsem tak učinil, a umožnil tak každému na internetu pohodlně číst celý text a rozhodnout se sami a přitom snadno kontrolovat množství odkazů nebo vyhledávat konkrétní slova nebo fráze.

Konečný rozsudek

Chybějící článek v atentátu na JFK

Michael Collins Piper • 2005 • 310 000 slov

Toto vydání ve skutečnosti zahrnuje několik mnohem kratších prací, původně vydaných samostatně. Jedna z nich, sestávající z rozšířených otázek a odpovědí, popisuje genezi myšlenky a odpovídá na četné otázky, které ji obklopují, a pro některé čtenáře může představovat lepší výchozí bod.

Výchozí

otázky, odpovědi a úvahy o zločinu století

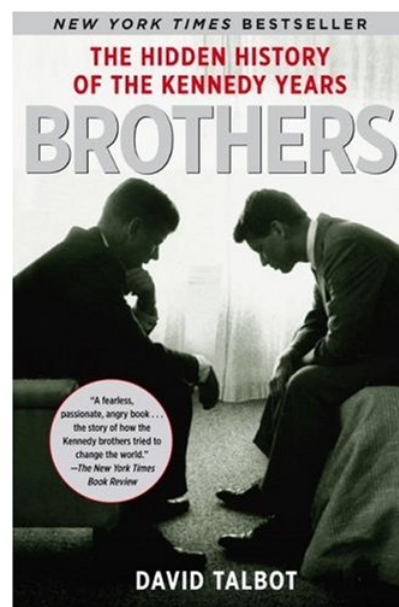
Michael Collins Piper • 2005 • 48 000 slov

Na YouTube jsou také četné rozšířené rozhovory nebo prezentace Piper snadno dostupné na YouTube, a když jsem před několika lety sledoval dva nebo tři z nich, myslel jsem si, že efektivně shrnul mnoho ze svých hlavních argumentů, ale nemohu si vzpomenout, které to byly.

Některé další důkazy podporují Piperovy argumenty pro pravděpodobný podíl Mossadu na smrti našeho prezidenta.

Vlivná kniha Bratři od Davida Talbota z roku 2007 odhalila, že Robert F. Kennedy byl téměř od první chvíle přesvědčen, že jeho bratr byl sražen ve spiknutí, ale držel jazyk za zuby a řekl svému okruhu přátel, že má malou šanci vypátrat a potrestání viníků, dokud se sám nedostal do Bílého domu. V červnu 1968 se zdálo, že je na prahu dosažení tohoto cíle, ale byl poražen kulkou atentátníka jen chvíli poté, co vyhrál klíčové kalifornské prezidentské primárky. Logický předpoklad je, že jeho smrt byla sestrojena stejnými prvky jako smrt jeho staršího bratra, který nyní jednal, aby se ochránil před následky svého dřívějšího zločinu.

Mladý Palestinec jménem Sirhan Sirhan na místě činu vystřelil z pistole a byl rychle zatčen a odsouzen za vraždu. Talbot ale zdůrazňuje, že koronerova zpráva odhalila, že smrtelná kulka přišla ze zcela jiného

směru, zatímco akustický záznam dokazuje, že bylo vypáleno mnohem více výstřelů, než je kapacita zbraně údajného vraha. Zdá se, že takový tvrdý důkaz demonstruje spiknutí.

Sám Sirhan vypadal omámeně a zmateně, později prohlašoval, že si na události nepamatuje, a Talbot se zmiňuje o tom, že různí výzkumníci atentátů už dlouho tvrdili, že byl v spiknutí pouze vhodným plácaje, možná jednal pod nějakou formou hypnózy nebo kondicionování. Téměř všichni tito autoři se obvykle zdráhají poznamenat, že výběr Palestince jako obětního beránka při zabíjení, jak se zdá, ukazuje určitým zřejmým směrem, ale Bergmanova nedávná kniha také obsahuje nové významné odhalení. Přesně ve stejnou chvíli, kdy Sirhana rvali na podlahu tanečního sálu hotelu Ambassador v Los Angeles, procházel další mladý Palestinec intenzivními koly hypnotického kondicionování z rukou Mossadu v Izraeli, byl naprogramován k atentátu na vůdce OOP Jásira Arafata; a ačkoli toto úsilí nakonec selhalo, zdá se, že taková náhoda prodlužuje hranice věrohodnosti.

O tři desetiletí později si dědic a jmenovec JFK vytvořil rostoucí veřejný profil jako vydavatel svého populárního politického časopisu *George*, který vyvolal značnou mezinárodní kontroverzi, když publikoval dlouhý článek prohlašující, že atentát na izraelského premiéra Rabina zorganizovali zastánci tvrdé linie. v rámci vlastních izraelských bezpečnostních služeb. Existovaly také silné náznaky, že JFK Jr. by mohl brzy vstoupit do politiky, možná kandidovat do amerického Senátu jako odrazový můstek do Bílého domu.

Místo toho zemřel při neobvyklé havárii lehkého letadla v roce 1999 a pozdější vydání Piperovy knihy nastínilo některé podezřelé okolnosti, o nichž se autor domníval, že naznačují izraelskou ruku. Po celá léta se Piper snažila upozornit syna JFK na svou výbušnou knihu a myslel si, že by se mu to mohlo konečně podařit. Izraelsko-kanadský autor Barry

Chamish také věřil, že to byl objev hypotézy Piperovy hypotézy JFK Jr., který přivedl mladšího Kennedyho k propagaci konspirační teorie o atentátu na Rabina ve svém časopise.

Francouzský badatel Laurent Guyénot loni publikoval vyčerpávající analýzu smrti JFK Jr. a tvrdil, že ho pravděpodobně zabil Izrael. Mé vlastní čtení materiálů, které předkládá, je poněkud odlišné, a přestože existuje řada poněkud podezřelých položek, domnívám se, že důkazy o nečestné hře – nemluvě o zapojení Mossadu – jsou spíše slabé, což mě vede k závěru, že havárie letadla byla pravděpodobně jen ta tragická nehoda vylíčená médii. Následky smrti však poukázaly na důležitou ideologickou propast.

Po šest desetiletí jsou členové rodiny Kennedyových mezi běžnými americkými Židy velmi populární a pravděpodobně přitahují větší politické nadšení než téměř jakékoli jiné veřejné osobnosti. Tato nepopíratelná realita však zakryla zcela odlišnou perspektivu, kterou lze nalézt v určité části stejné komunity.

John Podhoretz, přední potomek militantně proizraelských neoconů, byl redaktorem *The New York Post* v době smrtelné letecké havárie a okamžitě publikoval úžasný sloupek s názvem „Rozhovor v pekle“, ve kterém se pozitivně bavil. při smrti mladého Kennedyho. Vykreslil patriarchu Josepha Kennedyho jako nevýslovného antisemitu, který zaprodal svou duši ďáblu za svůj světský úspěch a úspěch své rodiny, a pak navrhl, že všechny následné atentáty a další předčasné Kennedyovy smrti byly pouze jemným otiskem toho. Satanská smlouva. Tak brutálně drsný kus jistě naznačuje, že tyto hořké nálady byly stěží neobvyklé v Podhoretzově malém ultrasionistickém sociálním okruhu, který se pravděpodobně překrýval s podobnými pravicovými prvky v Izraeli. Tato reakce tedy ukazuje, že přesně tytéž politické osobnosti, které drtivá většina amerických Židů nejvíce milovala, mohly být také považovány za smrtelné nepřátele vlivnou částí židovského státu a jeho sboru vrahů z Mossadu.

Když jsem publikoval svůj původní článek z roku 2018 o atentátu na JFK, přirozeně jsem si všiml rozšířeného používání atentátu sionistickými skupinami, což je vzorec, který dlouho předcházel vytvoření židovského státu, a uvedl jsem některé podpůrné důkazy obsažené ve dvou Ostrovského knihy. Ale v té době jsem měl stále značné pochybnosti o Ostrovského věrohodnosti, zejména pokud jde o šokující tvrzení v jeho druhé knize, a to jsem ještě nečetl Bergmanův svazek, který vyšel jen pár měsíců předtím. Takže i když se zdálo, že pro Piperovu hypotézu existují značné důkazy, považoval jsem ji za zdaleka nezvratnou.

Nyní jsem však strávil Bergmanovu knihu, která dokumentuje obrovský objem mezinárodních atentátů Mossadu, a také jsem dospěl k závěru, že Ostrovského tvrzení byla mnohem pevnější, než jsem dříve předpokládal. V důsledku toho se můj názor podstatně změnil. Namísto toho, aby to byla pouze solidní možnost, věřím, že ve skutečnosti existuje velká pravděpodobnost, že Mossad spolu se svými americkými spolupracovníky hrál ústřední roli ve vraždách Kennedyho v 60. letech, což mě vedlo k plnému potvrzení hypotézy Piper. Guyénot se opíral o mnoho stejných zdrojů a dospěl k zhruba podobným závěrům .

Podivná smrt Jamese Forrestala a další osudy.

Jakmile uznáme, že za atentát na prezidenta Johna F. Kennedyho byl pravděpodobně odpovědný izraelský Mossad, může naše chápání poválečné americké historie vyžadovat podstatné přehodnocení. Atentát na JFK byl možná nejslavnější událostí druhé poloviny dvacátého století a inspiroval obrovský výlev médií a novinářského vyšetřování, které zdánlivě prozkoumalo každý zákoutí příběhu. Přesto během prvních tří desetiletí po zabití v Dallasu na Izrael nikdy nezaznělo podezření a během čtvrtstoletí od doby, kdy Piper vydala svou průlomovou knihu z roku 1994, sotva nějaká z jeho analýz

pronikla do angličtiny. jazyková média. Zůstal-li příběh tak obrovského rozsahu tak dlouho tak dobře skrytý, možná nebyl ani první, ani poslední.

Pokud bratři Kennedyové skutečně zahynuli v důsledku konfliktu o naši blízkovýchodní politiku, rozhodně nebyli prvními předními západními vůdci, které tento osud postihl, zvláště když vezmeme v úvahu kruté politické bitvy o generaci dříve o založení Izraele. Všechny naše standardní historické knihy popisují v polovině čtyřicátých let sionistické atentáty na lorda Moyna z Británie a mírového vyjednavče OSN hraběte Folke Bernadotteho, i když se jen zřídka zmiňují o neúspěšných pokusech o život prezidenta Harryho S. Trumana a britského ministra zahraničí Ernesta Bevina. čas.

Během tohoto období však za poněkud podivných okolností zemřela i další přední americká veřejná osobnost, a přestože je vždy zmiňována jeho smrt, zásadní politický kontext je vyloučen, jak jsem obšírně rozebíral v článku z roku 2018 :

Někdy naše standardní učebnice dějepisu poskytují dva zdánlivě nesouvisející příběhy, které se stanou mnohem důležitějšími, až když zjistíme, že jsou ve skutečnosti součástí jednoho propojeného celku. Do této kategorie jistě spadá i podivná smrt Jamese Forrestala.

Během třicátých let dosáhl Forrestal vrcholu Wall Street a sloužil jako generální ředitel Dillon, Read, jedné z nejprestižnějších investičních bank. S blížící se druhou světovou válkou ho Roosevelt v roce 1940 přitáhl do vládních služeb, částečně proto, že jeho silné republikánské pověření pomohly zdůraznit bipartizánskou povahu válečného úsilí, a brzy se stal náměstkem ministra námořnictva. Po smrti svého staršího nadřízeného v roce 1944 byl Forrestal povýšen do kabinetu jako ministr námořnictva a po sporném boji o reorganizaci našich vojenských oddělení se v roce 1947 stal prvním americkým ministrem obrany, který měl pravomoc nad armádou, námořnictvem, letectvem a námořní pěchotou. Spolu s ministrem zahraničí generálem Georgem Marshalllem byl Forrestal pravděpodobně nejvlivnějším členem Trumanova kabinetu. Avšak jen pár měsíců po Trumanově znovuzvolení v roce 1948 nám bylo řečeno, že Forrestal se stal paranoidním a deprimovaným, rezignoval na svou mocnou pozici a o týden později spáchal sebevraždu skokem z okna 18. patra v námořní nemocnici Bethesda. Nevěděl jsem téměř nic o Forrestalovi nebo jeho původu, a tak jsem nad touto zvláštní historickou událostí vždy pokýval hlavou.

Mezitím úplně jiná stránka nebo kapitola mých učebnic dějepisu obvykle obsahovala dramatický příběh o hořkém politickém konfliktu, který zasáhl Trumanovu administrativu kvůli uznání Státu Izrael, k němuž došlo v předchozím roce. Četl jsem, že George Marshall tvrdil, že takový krok by byl pro americké zájmy naprosto katastrofální, protože by si potenciálně odcizil mnoho stovek milionů Arabů a muslimů, kteří vlastnili obrovské ropné bohatství Blízkého východu, a byli tak silně naladěni na věc, že hrozil odstoupit. Truman, silně ovlivněný osobním agitováním svého starého obchodního partnera židovské galanterie Eddieho Jacobsona, se však nakonec rozhodl pro uznání a Marshall zůstal ve vládě.

Téměř před deseti lety jsem však nějakým způsobem narazil na zajímavou knihu *Sionismus* od Alana Harta, novináře a autora, který sloužil jako dlouholetý korespondent BBC na Blízkém východě, ve které jsem zjistil, že tyto dva různé příběhy jsou součástí bezproblémového celku. Podle jeho popisu, ačkoli Marshall skutečně důrazně oponoval uznání Izraele, byl to ve skutečnosti Forrestal, kdo stál v čele tohoto úsilí v Trumanově kabinetu a byl s touto pozicí nejvíce ztotožněn, což mělo za následek četné tvrdé útoky v médiích a jeho pozdější odchod z Trumanova kabinetu. Hart také vyvolal velmi značné pochybnosti o tom, zda

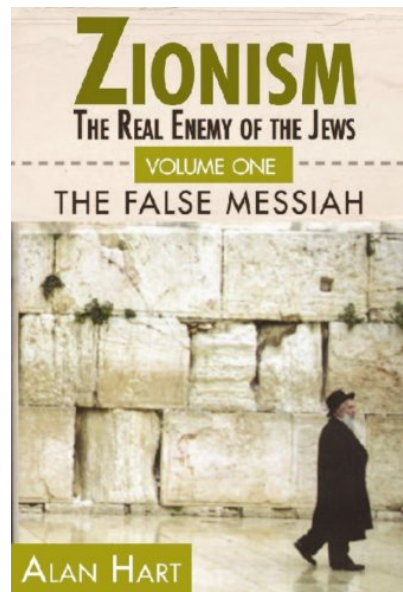
Forrestalova následná smrt byla skutečně sebevražda, a citoval pro podrobnou analýzu tohoto posledního problému neznámou webovou stránku.

Je samozřejmé, že internet demokratizoval distribuci informací a umožnil těm, kdo vytvářejí znalosti, spojit se s těmi, kdo je konzumují, aniž by potřebovali prostředníka, který bude udržovat bránu. Setkal jsem se s několika lepšími příklady uvolněného potenciálu tohoto nového systému než „Who Killed Forrestal?“ ,

vyčerpávající rozbor jistého Davida Martina, který o sobě říká, že je ekonom a politický blogger. Jeho série článků o osudu prvního amerického ministra obrany obsahuje mnoho desítek tisíc slov a poskytuje vyčerpávající diskusi o všech zdrojových materiálech, včetně malé hrstky vydaných knih popisujících

Forrestalův život a podivnou smrt, doplněné články ze soudobých novin. a četné relevantní vládní dokumenty získané na základě osobních žádostí FOIA. Verdikt vraždy následovaný masivním vládním zatajováním se zdá být pevně stanoven. Jak již bylo zmíněno, Forrestalova role jako hlavního odpůrce izraelského stvoření Trumanovy administrativy z něj udělala téměř bezprecedentní kampaň osobního hanobení médií jak v tisku, tak v rádiu, v čele s dvěma nejmocnějšími sloupkaři z pravice a levice v zemi, Walterem. Winchell a Drew Pearsonovi, pouze první z nich byli Židé, ale oba byli silně spojeni s ADL a extrémně prosionističtí, přičemž jejich útoky a obvinění pokračovaly i po jeho rezignaci a smrti.

Jakmile přejdeme přes divoké přehánění Forrestalových údajných psychologických problémů propagovaných těmito velmi nepřátelskými mediálními učenci a jejich mnoha spojenci, velká část Forrestalovy domnělé paranoie očividně spočívala v jeho přesvědčení, že byl sledován ve Washingtonu, DC, jeho telefony mohly být odposlouchávány. a jeho život by mohl být v nebezpečí z rukou sionistických agentů. A možná, že takové obavy nebyly tak úplně bezdůvodné vzhledem k určitým dobovým událostem.

Úředník ministerstva zahraničí Robert Lovett, relativně malý a nevýrazný odpůrce sionistických zájmů, hlásil, že ve stejnou dobu pozdě v noci obdržel četné výhrušné telefonáty, což ho velmi znepokojilo. Martin také cituje následné knihy sionistických partyzánů, kteří se chlubili tím, jak efektivně jejich strana využila vydírání, očividně získaného odposlechem, k zajištění dostatečné politické podpory pro vznik Izraele. Mezitím se v zákulisí možná shromažďovaly mocné finanční síly, aby zajistily, že prezident Truman bude ignorovat jednotná doporučení všech svých diplomatických a národních bezpečnostních poradců. O několik let později Gore Vidal a Alexander Cockburn samostatně oznámili, že se nakonec v politických kruzích DC stalo všeobecně známým faktem, že během zoufalých dnů Trumanovy kampaně za znovuzvolení v roce 1948 tajně přijal hotovostní platbu ve výši 2 milionů dolarů od bohatých sionistů výměnou za uznání Izraele, částka možná srovnatelná s 20 miliony dolarů nebo více v současných dolarech.

Republikán Thomas Dewey byl silně upřednostňován, aby vyhrál prezidentské volby v roce 1948, a po Trumanově překvapivém rozrušení Forrestalově politické pozici rozhodně nepomohlo, když Pearson v novinovém sloupku tvrdil, že se Forrestal tajně setkal s Deweyem během kampaně a zařídil, aby byla dodržena. v Deweyho správě. Forrestal utrpěl politickou porážku ohledně politiky na Blízkém východě a čelil neustálým mediálním útokům a pod tlakem rezignoval na svůj post v kabinetu. Téměř okamžitě poté byl odbaven na pozorování do námořní nemocnice Bethesda, údajně trpěl těžkou únavou a vyčerpáním, a zůstal tam sedm týdnů s ostře omezeným přístupem k návštěvníkům. Nakonec měl být propuštěn na 22. května 1949, ale jen pár hodin předtím, než si ho jeho bratr Henry přišel vyzvednout, bylo jeho tělo nalezeno pod oknem jeho pokoje v 18. patře s uvázanou šňůrou namotanou kolem krku. Na základě oficiální tiskové zprávy všechny noviny informovaly o jeho nešťastné sebevraždě a naznačovaly, že se nejprve pokusil oběsit, ale když tento přístup selhal, vyskočil z okna. V jeho pokoji byla nalezena půlstránka zkopírovaných řeckých veršů a v rozkvětu freudovského psychoanalytického myšlení to bylo považováno za podvědomý spouštěč jeho náhlé smrti, s nímž se zacházelo téměř jako se skutečným sebevražedným dopisem. Moje vlastní učebnice dějepisu tento složitý příběh zjednodušily tak, že pouze řekly „sebevražda“, což jsem četl a nikdy jsem to nezpochybňoval.

Martin tímto oficiálním verdiktem vyvolává četné velmi vážné pochybnosti. Zveřejněné rozhovory s Forrestalovým přeživším bratrem a přáteli mimo jiné odhalují, že nikdo z nich nevěřil, že si Forrestal vzal život, a že jim všem bylo zabráněno ho vidět až do úplného konce celého období jeho uvěznění. Bratr skutečně vyprávěl, že právě den předtím byl Forrestal v dobré náladě a řekl, že po svém propuštění plánoval použít část svého velmi značného osobního majetku k nákupu novin a začít odhalovat americkému lidu mnoho potlačovaných fakta týkající se vstupu Ameriky do druhé světové války, o nichž měl přímé znalosti, doplněné o mimořádně rozsáhlý osobní

deník, který si vedl po mnoho let. Po Forrestalově uvěznění byl tento deník, který měl tisíce stran, zabaven vládou a po jeho smrti byl zjevně publikován pouze v silně upravené a vymazané podobě, i když se přesto stal historickou senzací.

Vládní dokumenty, které Martin objevil, vyvolávají další pochybnosti o příběhu prezentovaném ve všech standardních historických knihách. Zdá se, že ve Forrestalových lékařských záznamech chybí jakákoli oficiální pitevní zpráva, existují viditelné důkazy o rozbitém skle v jeho pokoji, což naznačuje násilný boj, a co je nejpozoruhodnější, stránka zkopírovaného řeckého verše – vždy uváděného jako hlavní náznak Forrestalova konečného sebevražedného úmyslu – ve skutečnosti nebylo napsáno Forrestalovou vlastní rukou.

Kromě novinových účtů a vládních dokumentů je velká část Martinových analýz, včetně rozsáhlých osobních rozhovorů s Forrestalovými přáteli a příbuznými, založena na krátké knize s názvem Smrt Jamese Forrestala, kterou v roce 1966 vydal Cornell Simpson, téměř jistě *pseudonym*. Simpson uvádí, že jeho investigativní výzkum byl proveden jen několik let po Forrestalově smrti, a přestože jeho kniha byla původně naplánována na vydání, jeho vydavatel začal být znepokojen extrémně kontroverzní povahou obsaženého materiálu a projekt zrušil. Podle Simpsona se po letech rozhodl vzít svůj nezměněný rukopis z police a nechat ho publikovat v tisku Western Islands, což, jak se ukázalo, byl otisk John Birch Society, notoricky známé konspirativní pravicové organizace, která se v té době blížila svému vrcholu. národní vliv. Z těchto důvodů jsou některé aspekty knihy velmi zajímavé i mimo obsah přímo související s Forrestalem.

První část knihy sestává z podrobné prezentace skutečných důkazů o Forrestalově vysoce podezřelé smrti, včetně četných rozhovorů s jeho přáteli a příbuznými, zatímco druhá část se zaměřuje na hanebné spiknutí celosvětového komunistického hnutí Birch. Společenský základ. Údajně byl Forrestalův neochvějný antikomunismus tím, co ho zamířilo ke zničení komunistickými agenty, a prakticky neexistuje žádná zmínka o nějaké kontroverzi ohledně jeho obrovské veřejné bitvy o izraelské zřízení, ačkoli to byl jistě primární faktor stojící za jeho politickým pádem. Martin si všímá těchto podivných nesrovnalostí a dokonce si klade otázku, zda určité aspekty knihy a jejího vydání nemohly být zamýšleny tak, aby odvedly pozornost od této sionistické dimenze k nějakému hanebnému komunistickému spiknutí.

Vezměme si například Davida Nilese, jehož jméno upadlo do naprosté neznámosti, ale který byl jedním z mála vyšších pobočníků FDR, kterého si jeho nástupce ponechal, a podle pozorovatelů se Niles nakonec stal jednou z nejmocnějších postav v zákulisí. Trumanovy administrativy. Různé účty naznačují, že hrál hlavní roli ve Forrestalově odstranění a Simpsonova kniha to podporuje a naznačuje, že byl svého druhu komunistickým agentem. Ačkoli však Venona Papers odhalují, že Niles někdy spolupracoval se sovětskými agenty při jejich špionážních aktivitách, zjevně tak činil buď pro peníze, nebo z jiných důvodů, a rozhodně nebyl součástí jejich vlastní zpravodajské sítě. Místo toho Martin i Hart poskytují obrovské množství důkazů o tom, že Nilesova loajalita byla v drtivé většině k sionismu a skutečně v roce 1950 se jeho

špionážní aktivity ve prospěch Izraele staly tak extrémně do očí bijícími, že generál Omar Bradley, předseda sboru náčelníků štábů, vyhrožoval okamžitě odstoupit, pokud nebude Niles vyhozen, čímž by si vynutil Trumanovu ruku.

Forrestal byl bohatý a bojovný irský katolík a myslím si, že existují značné důkazy, že jeho smrt byla důsledkem faktorů zcela podobných těm, které si o 14 let později pravděpodobně vyžádaly život ještě významnějšího irského katolíka v Dallasu.

Existují některé další možné úmrtnosti, které se řídí tímto vzorem, ačkoli důkazy v těchto případech jsou mnohem méně silné. Piperův opus z roku 1994 se zaměřuje především na atentát na JFK, ale více než polovina jeho 650 stran je věnována dlouhé sérii příloh zabývajících se poněkud příbuznými tématy. Jeden z nich pojednává o podivných úmrtích několika bývalých vysoce postavených úředníků CIA, což naznačuje, že by se mohlo jednat o nečestnou hru.

Bývalý ředitel CIA William Colby byl zjevně dlouho považován za vysoce skeptického vůči povaze vztahu Ameriky s Izraelem, a proto byl proizraelskými členy médií charakterizován jako notoricky známý „arabista“. Když sloužil jako ředitel v roce 1974, definitivně ukončil kariéru dlouholetého šéfa kontrarozvědky CIA Jamese Angletona, jehož extrémní spřízněnost s Izraelem a jeho Mossadem někdy vzbuzovala vážné pochybnosti o jeho skutečné loajalitě. Piper říká, že v roce 1996 se Colby natolik znepokojil izraelskou infiltrací a manipulací s americkou vládou a její zpravodajskou komunitou, že uspořádal schůzku s vysokými arabskými představiteli v DC a navrhl, aby všichni společně pracovali na řešení této znepokojivé situace. O několik týdnů později Colby zmizel a jeho utonulé tělo bylo nakonec nalezeno, přičemž oficiální verdikt zní, že údajně zahynul poblíž svého domova při nehodě na kanoi, ačkoli jeho bývalí arabští partneři tvrdili, že se jedná o nekalou hru.

Piper dále také popisuje dřívější smrt Johna Paisleyho, bývalého dlouholetého zástupce ředitele Úřadu pro strategický výzkum CIA, a také silného kritika vlivu Izraele a jeho blízkých neoconských spojenců

v americké národní bezpečnostní politice. Koncem roku 1978 bylo Paisleyho tělo nalezeno plovoucí v Chesapeake Bay s kulkou v hlavě, a přestože smrt byla oficiálně označena za sebevraždu, Piper tvrdí, že této historice věřilo jen málokdo. Podle něj Richard Clement, který vedl Meziagenturní výbor pro boj proti terorismu během Reaganovy vlády, v roce 1996 vysvětlil:

Izraelci neměli žádné výčitky svědomí ohledně „vyřazení“ klíčových amerických zpravodajských úředníků, kteří hrozili, že na ně zatroubí. Ti z nás, kteří jsou obeznámeni s případem Paisleyho, vědí, že ho zabil Mossad. Ale nikdo, ani v Kongresu, se nechce postavit a říct to veřejně.

Piper si všímá lítých politických bitev, které během let zažili jiní washingtonští experti na národní bezpečnost, jako například bývalý zástupce ředitele CIA admirál Bobby Ray Inman, s prvky izraelské lobby v Kongresu a s médii. Poté, co byl Inman jmenován prezidentem Clintonem do čela ministerstva obrany, bouře kritiky ze strany proizraelských partyzánů si vynutila jeho stažení.

Nevyvinul jsem žádnou snahu prozkoumat materiál, který Piper citoval ve své krátké diskusi. Tyto příklady mi byly dříve neznámé a všechny důkazy, které poskytuje, se zdají být čistě nepřímé, stěží tvoří případ, který by převyšoval pouhé podezření. Ale považuji autora za poměrně solidního investigativního novináře a badatele, jehož názory je třeba brát vážně. Proto si takoví zájemci mohou přečíst jeho 5000 slovní dodatek šest a rozhodnout se sami.

Útoky z 11. září – co se stalo?

Politické atentáty a teroristické útoky, i když do jisté míry souvisejí, jsou odlišná témata a Bergmanův obsáhlý svazek se výslovně zaměřuje na první z nich, takže mu nemůžeme vyčítat, že poskytuje pouze nepatrné pokrytí toho druhého. Ale historický vzorec izraelské aktivity, zejména pokud jde o útoky pod falešnou vlajkou, je opravdu pozoruhodný, jak jsem poznamenal v článku z roku 2018 :

Jedním z největších teroristických útoků v historii před 11. zářím bylo bombardování hotelu King David v Jeruzalémě v roce 1946 sionistickými ozbrojenci převlečenými za Araby, které zabilo 91 lidí a z velké části zničilo stavbu. Ve slavné Lavonově aféře z roku 1954 spustili izraelští agenti vlnu teroristických útoků proti západním cílům v Egyptě, zamýšlejíce přimět je k obvinění protizápadním arabským skupinám. Existují silná tvrzení, že v roce 1950 izraelští agenti Mossadu zahájili sérii teroristických útoků pod falešnou vlajkou proti židovským cílům v Bagdádu a úspěšně použili tyto násilné metody, aby pomohli přesvědčit tisíciletou iráckou židovskou komunitu, aby emigrovala do židovského státu. V roce 1967 zahájil Izrael úmyslný vzdušný a námořní útok proti USS Liberty s úmyslem nezanechat nikoho, kdo by přežil, zabil nebo zranil více než 200 amerických vojáků, než zpráva o útoku dorazila k naší šesté flotile a Izraelci se stáhli.

Obrovský rozsah proizraelského vlivu ve světových politických a mediálních kruzích znamenal, že žádný z těchto brutálních útoků nikdy nevyvolal vážnou odvetu a téměř ve všech případech byly rychle svrženy do díry v paměti, takže dnes pravděpodobně ne více než jeden sto Američanů si je dokonce uvědomuje. Navíc většina těchto incidentů vyšla najevo díky náhodným okolnostem, takže můžeme snadno mít podezření, že mnoho dalších útoků podobného charakteru se nikdy nestalo součástí historických záznamů.

Z těchto slavných incidentů Bergman uvádí pouze zmínku o bombardování hotelu King David. Ale mnohem později ve svém vyprávění popisuje obrovskou vlnu teroristických útoků pod falešnou vlajkou, kterou v roce 1981 rozpoutal izraelský ministr obrany Ariel Sharon, který naverboval bývalého vysoce postaveného úředníka Mossadu, aby řídil projekt.

Pod izraelským vedením začaly v palestinských čtvrtích Bejrútu a dalších libanonských městech explodovat velké bomby v autech, které zabily nebo zranily obrovské množství civilistů. Jediný útok v říjnu si vyžádal téměř 400 obětí a do prosince došlo k osmnácti bombovým útokům za měsíc, přičemž jejich účinnost značně vzrostla použitím inovativní technologie izraelských dronů. Oficiální odpovědnost za všechny útoky se přihlásila dříve neznámá libanonská organizace, ale záměrem bylo vyprovokovat OOP k vojenské odvetě proti Izraeli, a tím ospravedlnit Sharonovu plánovanou invazi do sousední země.

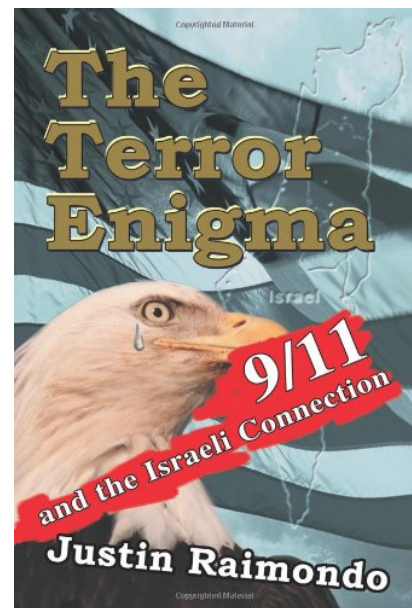
Protože OOP tvrdošíjně odmítala vzít návnadu, byly během politické ceremonie 1. ledna uvedeny do pohybu plány na obrovské bombardování celého sportovního stadionu v Bejrútu za použití tun výbušnin, přičemž se očekává, že smrt a zničení budou „bezprecedentních rozměrů, dokonce pokud jde o Libanon.“ Ale Sharonovi političtí nepřátelé se o spiknutí dozvěděli a zdůraznili, že se očekává, že bude přítomno mnoho zahraničních diplomatů včetně sovětského velvyslance a pravděpodobně budou zabití, takže po hořké debatě premiér Begin nařídil útok přerušit. Budoucí šéf Mossadu se zmiňuje o velkých bolestech hlavy, kterým tehdy čelili při odstraňování velkého množství výbušnin, které již umístili do struktury. Myslím si, že tuto důkladně zdokumentovanou historii velkých izraelských teroristických útoků pod falešnou vlajkou, včetně těch proti americkým a jiným západním cílům, bychom měli pečlivě mít na paměti, když uvažujeme o útocích z 11. září, jejichž následky masivně transformovaly naši společnost a stály nás tolik bilionů dolarů. Podivné okolnosti útoků a jejich pravděpodobnou povahu jsem značně obsáhle analyzoval ve svém článku z roku 2018 :

Kupodivu jsem mnoho let po 11. září věnoval velmi málo pozornosti detailům samotných útoků. Byl jsem zcela zaneprázdněn budováním svého softwarového systému pro archivaci obsahu a s malým množstvím času, který jsem mohl věnovat záležitostem veřejné politiky, jsem se zcela soustředil na pokračující válečnou katastrofu v Iráku a také na své hrozné obavy, že by Bush mohl každou chvíli náhle rozšířit konflikt na Írán. Navzdory neoconským lžím, které bezostyšně opakují naše zkorumpovaná média, neměl Irák ani Írán s útoky z 11. září nic společného, takže tyto události postupně mizely v mém vědomí a mám podezření, že totéž platilo pro většinu ostatních Američanů. Al-Káida z velké části zmizela a bin Ládín se údajně skrýval někde v jeskyni. Navzdory nekonečným „výstrahám o hrozbách“ vnitřní bezpečnosti nedošlo na americké půdě k žádnému dalšímu islámskému terorismu a relativně málo jinde mimo iráckou kotlinu. Takže přesné detaily spiknutí z 11. září se pro mě staly téměř irrelevantními.

Ostatní, které jsem znal, se zřejmě cítili stejně. Prakticky všechny výměny názorů, které jsem měl se svým starým přítelem Billem Odomem, tříhvězdičkovým generálem, který vedl NSA pro Ronalda Reagana, se týkaly války v Iráku a rizika, že by se mohla rozšířit do Íránu, stejně jako hořkého hněvu, který cítil vůči Bushově zvrácení jeho milované NSA v mimoústavní nástroj domácí špionáže. Když *New York Times* rozbil příběh o masivním rozsahu domácí špionáže NSA, generál Odom prohlásil, že prezident Bush by měl být obviněn a ředitel NSA Michael Hayden postaven před válečný soud. Ale za všechna ta léta před jeho předčasnou smrtí v roce 2008 si nevzpomínám, že by se samotné útoky z 11. září ani jednou objevily jako téma v našich diskuzích.

Přiznávám, že jsem občas slyšel o nějakých značných zvláštnostech týkajících se útoků z 11. září tu a tam, a to jistě vyvolalo určitá podezření. Většinu dní jsem se díval na titulní stránku *Antiwar.com* a zdálo se, že někteří agenti izraelského Mossadu byli chyceni při natáčení leteckých útoků v NYC, zatímco mnohem větší špionážní operace Mossadu „student umění“ po celé zemi byla rozbita. zhruba ve stejnou dobu. Zdá se, že *FoxNews* dokonce odvysílala vícedílnou sérii na toto druhé téma, než bylo toto odhalení potopeno a „zmizelo“ pod tlakem ADL.

Ačkoli jsem si nebyl úplně jistý věrohodností těchto tvrzení, zdálo se pravděpodobné, že Mossad o útocích věděl předem a umožnil jim pokračovat, protože si byl vědom obrovských výhod, které by Izrael získal z protiarabské reakce. Myslím, že jsem si matně uvědomoval, že redakční ředitel *Antiwar.com* Justin Raimondo vydal *The Terror Enigma*, krátkou knihu o některých z těch podivných skutečností, nesoucí provokativní podtitul „11. září a izraelské spojení“, ale nikdy mě nenapadlo si ji přečíst. . V roce 2007 samotný *Counterpunch* zveřejnil fascinující navazující příběh o zatčení této skupiny izraelských agentů Mossadu v NYC, kteří byli toho osudného dne přistiženi při natáčení a zjevném oslavování leteckých útoků, a aktivita Mossadu se zdála být mnohem větší než Předtím jsem si uvědomil. Ale všechny tyto podrobnosti zůstaly v mé mysli trochu nejasné, vedle mých prvořadých obav z válek v Iráku a Íránu.

Ke konci roku 2008 se však mé zaměření začalo měnit. Bush opouštěl úřad, aniž by zahájil íránskou válku, a Amerika se úspěšně vyhnula kulce ještě nebezpečnější administrativy Johna McCaina. Předpokládal jsem, že Barack Obama bude hrozný prezident a ukázal se horší, než jsem očekával, ale i tak jsem si každý den s obrovskou úlevou oddechoval, že je v Bílém domě.

Navíc, zhruba ve stejné době jsem narazil na úžasný detail útoků z 11. září, který demonstroval pozoruhodnou hloubku mé vlastní nevědomosti. V článku *Counterpunch* jsem zjistil, že bezprostředně po útocích domnělý teroristický mozek Usáma bin Ládin veřejně popřel jakoukoli účast, dokonce prohlásil, že žádný dobrý muslim by takové činy nespáchal.

Jakmile jsem se trochu podíval a plně potvrdil tuto skutečnost, byl jsem ohromen. 11. září byl nejen nejúspěšnějším teroristickým útokem v historii světa, ale mohl být ve své fyzické velikosti větší než všechny minulé teroristické operace dohromady. Celý účel terorismu je umožnit malé organizaci ukázat světu, že může způsobit vážné ztráty mocnému státu, a nikdy předtím jsem neslyšel o tom, že by nějaký teroristický vůdce popíral svou roli v úspěšné operaci, natož největší v historii. . Něco se zdálo být extrémně špatné v mediálně generovaném vyprávění, které jsem předtím přijal. Začal

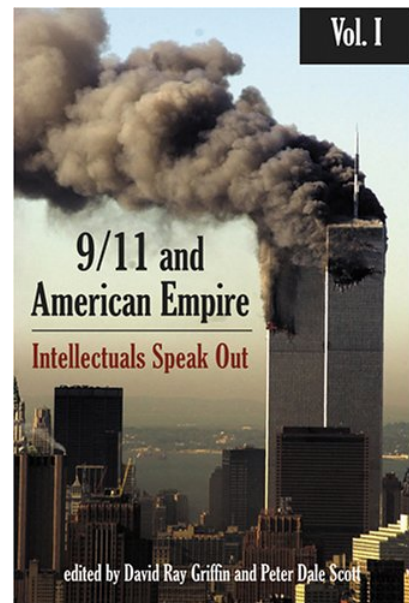
jsem přemýšlet, jestli jsem nebyl tak oklamán jako desítky milionů Američanů v letech 2003 a 2004, kteří naivně věřili, že za útoky z 11. září stál Saddám. Žijeme ve světě iluzí generovaných našimi médii a já jsem najednou cítil, že jsem si všiml trhliny v horách papírové hmoty zobrazené na pozadí hollywoodské zvukové scény. Pokud Usáma pravděpodobně nebyl autorem 11. září, jaké další obrovské lži jsem slepě přijal?

O pár let později jsem narazil na velmi zajímavý sloupek od Erica Margolise, prominentního kanadského zahraničního novináře, který byl očištěn od vysílacích médií kvůli jeho silnému odporu vůči válce v Iráku. Dlouho publikoval týdenní sloupek v *Toronto Sun*, a když toto funkční období skončilo, využil své závěrečné vystoupení k uvedení dvoudílného kusu, ve kterém vyjádřil své velmi silné pochybnosti o oficiálním příběhu z 11. září, i když poznamenal, že bývalý ředitel pákistánské Rozvědka trvala na tom, že za útoky stál Izrael.

Nakonec jsem zjistil, že v roce 2003 bývalý německý ministr kabinetu Andreas von Bülow publikoval bestsellerovou knihu silně naznačující, že za útoky stojí spíše CIA než bin Ládín, zatímco v roce 2007 bývalý italský prezident Francesco Cossiga podobně tvrdil, že CIA a Zodpovědný byl izraelský Mossad, který tvrdil, že tato skutečnost je mezi západními zpravodajskými agenturami dobře známá.

V průběhu let všechna tato rozporuplná tvrzení postupně zvýšila mé podezření ohledně oficiálního příběhu o 11. září na poměrně silnou úroveň, ale teprve nedávno jsem konečně našel čas začít se vážně zabývat tímto tématem a přečíst si osm nebo deset knih. hlavní knihy Truther o 11. září, většinou od prof. Davida Raye Griffina, široce uznávaného lídra v této oblasti. A jeho knihy spolu se spisy jeho četných kolegů a spojenců odhalovaly nejrůznější velmi výmluvné detaily, z nichž většina mi byla dříve neznámá. Velký dojem na mě také udělalo obrovské množství zdánlivě renomovaných jedinců bez zjevného ideologického sklonu, kteří se v průběhu let stali stoupenci hnutí za pravdu o 11. září.

Když četní zdánlivě renomovaní akademici a jiní odborníci během mnoha let vyslovují naprosto ohromující tvrzení extrémně kontroverzní povahy , která jsou zcela ignorována nebo potlačována, ale nikdy nejsou účinně vyvrácena, zdá se, že rozumné závěry ukazují jasný směr. Na základě mého nedávného čtení tohoto tématu se celkový počet obrovských nedostatků v oficiálním příběhu z 11. září extrémně prodloužil, pravděpodobně jde o desítky. Většina z těchto jednotlivých položek se zdá být přiměřeně pravděpodobná, a pokud se rozhodneme, že byť jen dvě nebo tři z nich jsou správné, musíme zcela odmítnout oficiální narativ, kterému tolik z nás tak dlouho věřilo.

Nyní jsem pouhým amatérem v komplexním zpravodajském řemesle extrahování nugetů pravdy z hory vyrobené nepravdy. Ačkoli se mi argumenty Hnutí pravdy z 11. září zdají docela přesvědčivé, cítil bych se samozřejmě mnohem pohodlněji, kdyby jim sekundoval zkušený profesionál, jako je špičkový analytik CIA. Před několika lety jsem byl šokován, když jsem zjistil, že tomu tak skutečně je.

William Christison strávil 29 let v CIA a stal se jednou z jejích vyšších osobností jako ředitel jejího Úřadu pro regionální a politické analýzy, pod kterým sloužilo 200 výzkumných analytiků. V srpnu 2006 publikoval pozoruhodný článek o 2 700 slovech vysvětlující, proč již nevěřil oficiálnímu příběhu o 11. září a byl si jistý, že zpráva Komise o 11. září představuje zastírání, přičemž pravda je zcela jiná. Následující rok rázně podpořil jednu z Griffinových knih a napsal, že „[Existuje] silný soubor důkazů, které ukazují, že oficiální příběh vlády USA o tom, co se stalo 11. září 2001, je téměř jistě monstrózní série lží.“ A Christisonův extrémní skepticismus k 11. září byl podpořen skepsí mnoha dalších vysoce uznávaných bývalých amerických zpravodajských profesionálů .

Mohli bychom očekávat, že pokud by bývalý zpravodajský důstojník CIA v Christisonově hodnotě odsoudil oficiální zprávu z 11. září jako podvod a zastírání, takový příběh by představoval zprávu na titulní straně. Ale v našich mainstreamových médiích se o tom nikdy nikde nepsalo a narazil jsem na to až o deset let později. Dokonce i naše předpokládaná „alternativní“ média byla téměř stejně tichá. Během roku 2000 byli Christison a jeho manželka Kathleen, rovněž bývalá analytička CIA, pravidelnými přispěvateli do *Counterpunch* , publikovali zde mnoho desítek článků a určitě byli nejuznávanějšími autory zpravodajských služeb a záležitostí národní bezpečnosti. Ale redaktor Alexander Cockburn odmítl publikovat jakoukoli jejich skepsi k 11. září, takže mě to tehdy nikdy nenapadlo. Když jsem se o Christisonových názorech před pár lety zmínil současnému redaktorovi *Counterpunch* *Jeffreyemu St. Clairovi*, *byl ohromen zjištěním, že přítel, kterého si tak velmi vážil, se ve skutečnosti stal „pravdivým 9/11“*. Když mediální orgány slouží jako ideologičtí strážci brány, stav rozšířené nevědomosti se stává nevyhnutelným.

S tolika zejícími dírami v oficiálním příběhu událostí před sedmnácti lety se každý z nás může svobodně rozhodnout zaměřit se na ty, které osobně považuje za nejpřesvědčivější, a já mám několik svých vlastních. Dánský profesor chemie Niels Harrit byl jedním z vědců, kteří analyzovali trosky zničených budov a detekovali zbytkovou přítomnost nanotermitu, výbušniny vojenské kvality, a během jeho hodinového rozhovoru na Red Ice jsem ho shledal docela důvěryhodným . *Rádio* . Představa, že po masivní, ohnivé destrukci mrakodrapů byl na ulici NYC nalezen nepoškozený pas únosce, je naprosto absurdní, stejně jako tvrzení, že hlavní únosce pohodlně ztratil zavazadlo na jednom z letišť a bylo zjištěno, že obsahuje velké množství usvědčujících informací. Svědectví desítek hasičů , kteří slyšeli výbuchy těsně před zřícením budov, se pod oficiálním účtem zdají naprosto nevysvětlitelné. Náhlé totální zhroucení budovy sedm, kterou nikdy nezasáhlo žádné dopravní letadlo, je také extrémně nepravděpodobné.

Útoky z 11. září – kdo to udělal?

Předpokládejme nyní, že drtivá váha důkazů je správná, a shodněme se s vysoce postavenými bývalými zpravodajskými analytiky CIA, významnými akademiky a zkušenými profesionály, že útoky z 11. září nebyly takové, jakými se zdály být. Uvědomujeme si krajní nevěrohodnost, že tři obrovské mrakodrapy v New Yorku se náhle zhroutily rychlostí volného pádu do svých vlastních stop poté, co byly jen dva z nich zasaženy letadly, a také to, že velké civilní tryskové letadlo pravděpodobně nezasáhlo Pentagon a nechalo za sebou absolutně žádné trosky a jen malá díra. Co se vlastně stalo, a co je důležitější, kdo za to mohl?

Na první otázku je zjevně nemožné odpovědět bez poctivého a důkladného oficiálního prošetření důkazů. Dokud se tak nestane, neměli bychom být překvapeni, že v rámci komunity Pravdy z 11. září byly předloženy a diskutovány četné, poněkud protichůdné hypotézy. Ale druhá otázka je pravděpodobně důležitější a relevantnější a myslím, že vždy představovala zdroj extrémní zranitelnosti vůči Trutherům z 11. září.

Nejtypičtější přístupem, jak se obecně používá v četných Griffinových knihách, je zcela se tomuto problému vyhnout a soustředit se pouze na zející nedostatky v oficiálním vyprávění. To je naprosto přijatelná pozice, ale zanechává všechny druhy vážných pochybností. Která organizovaná skupina by byla dostatečně silná a odvážná, aby provedla útok tak rozsáhlého rozsahu proti centrálnímu srdci jediné světové supervelmoci? A jak byli schopni zorganizovat tak masivně účinné mediální a politické krytí, dokonce za účasti samotné vlády USA?

Zdá se, že mnohem menší část Trutherů z 11. září, kteří se rozhodnou odpovědět na tuto otázku „whodunit“, se v drtivé většině soustředí spíše mezi řadové místní aktivisty než mezi prestižní odborníky, a obvykle odpovídají „v zaměstnání!“ Zdá se, že jejich rozšířené přesvědčení je, že nejvyšší politické vedení Bushovy administrativy, pravděpodobně včetně viceprezidenta Dicka Cheneyho a ministra obrany Donalda Rumsfelda, zorganizovalo teroristické útoky, ať už s vědomím nebo bez vědomí svého ignorantského nominálního nadřízeného, prezidenta George W. Keř. Mezi navrhované motivy patřilo ospravedlnění vojenských útoků proti různým zemím, podpora finančních zájmů mocného ropného průmyslu a vojensko-průmyslového komplexu a umožnění zničení tradičních amerických občanských svobod. Jelikož se zdá, že velká většina politicky aktivních Truthers pochází z krajní levice ideologického spektra, považují tyto pojmy za logické a téměř samozřejmé.

I když výslovně neschvaluje tato spiknutí Truther, levicový kasovní hit filmaře Michaela Moora *Fahrenheit 9/11* zdánlivě vyvolává podobná podezření. Jeho dokument s malým rozpočtem vydělal neuvěřitelných 220 milionů dolarů tím, že naznačil, že velmi úzké obchodní vazby mezi Bushovou rodinou, Cheneyem, ropnými společnostmi a Saúdy byly zodpovědné za válku v Iráku po teroristických útocích, stejně jako za domácí represe proti občanských svobod, což bylo nedílnou součástí agendy pravicových republikánů.

Bohužel se zdá, že tento zdánlivě věrohodný obrázek nemá téměř žádný základ ve skutečnosti. Během cesty do války v Iráku jsem četl články v *Timesu*, které vedly

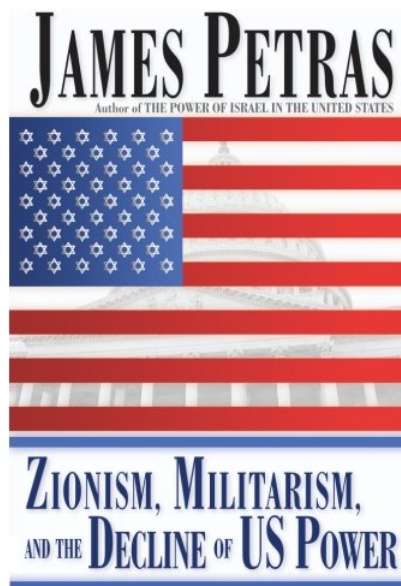
rozhovory s mnoha předními ropnými muži v Texasu, kteří vyjadřovali naprosté zmatení nad tím, proč Amerika plánovala útok na Saddáma, a říkali, že mohou pouze předpokládat, že prezident Bush věděl něco, co oni sami ne. Saúdskoarabští vůdci byli rozhodně proti americkému útoku na Irák a vynaložili veškeré úsilí, aby mu zabránili. Před nástupem do Bushovy administrativy sloužil Cheney jako generální ředitel společnosti Halliburton, gigantu v oblasti ropných služeb, a jeho firma silně lobovala za zrušení ekonomických sankcí USA proti Iráku. Profesor James Petras, učenec se silnými marxistickými sklony, publikoval v roce 2008 vynikající knihu nazvanou *Sionismus, militarismus a úpadek americké moci*, ve které přesvědčivě ukázal, že Bushovu administrativu ovládly spíše sionistické zájmy než zájmy ropného průmyslu. po útocích z 11. září a podpořil válku v Iráku.

Pokud jde o film Michaela Moora, vzpomínám si, jak jsem se tehdy smál s mým (židovským) přítelem, přičemž nám oběma připadalo směšné, že vláda tak drtivě prostoupená fanaticky proizraelskými neocony byla vykreslována jako v područí. Saúdové. Nejen, že děj Moorova filmu demonstroval děsivou sílu židovského Hollywoodu, ale jeho obrovský úspěch naznačoval, že většina americké veřejnosti zřejmě nikdy neslyšela o neoconech.

Bushovi kritici se prezidentovi náležitě vysmívali za jeho jazykové prohlášení, že teroristé z 11. září zaútočili na Ameriku „pro její svobody“ a Truthers přiměřeně označili tvrzení, že masivní útoky zorganizoval islámský kazatel žijící v jeskyni, za nepravděpodobné. Ale tvrzení, že je vedli a organizovali nejvyšší představitelé Bushovy administrativy, se zdá ještě absurdnější.

Cheney i Rumsfeld strávili desítky let jako stálí umírněného propodnikatelského křídla Republikánské strany, z nichž každý sloužil na nejvyšších vládních pozicích a také jako generální ředitelé velkých korporací. Představa, že završili svou kariéru vstupem do nové republikánské administrativy počátkem roku 2001 a téměř okamžitě začali organizovat gigantický teroristický útok pod falešnou vlajkou na nejpyšnější věže našeho největšího města spolu s naším vlastním národním vojenským velitelstvím s úmyslem zabít mnoho tisíc Američanů v procesu, je příliš směšné na to, aby bylo dokonce součástí levicové politické satiry.

Ustupme trochu dozadu. V celé historii světa mě nenapadá žádný zdokumentovaný případ, kdy by nejvyšší politické vedení země zahájilo velký útok pod falešnou vlajkou na svá vlastní centra moci a financí a pokusilo se zabít velké množství vlastních lidí. . Amerika roku 2001 byla mírumilovná a prosperující země řízená relativně nevýraznými politickými vůdci zaměřenými na tradiční republikánské cíle uzákonit daňové škrty pro bohaté a omezit ekologické předpisy. Příliš mnoho aktivistů Truther zjevně čerpalo své chápání světa z karikatur levicových komiksů, ve kterých jsou korporátní republikáni

všichni ďábelští Dr. Evils, kteří se snaží zabít Američany z čiré zlomyslnosti, a Alexander Cockburn měl naprostou pravdu, když se jim zesměšnil – alespoň v tomto konkrétním skóre.

Zvažte také jednoduché praktické aspekty situace. Gigantická povaha útoků z 11. září, jak ji předpokládalo hnutí Pravda, by jasně vyžadovala obrovské plánování a pravděpodobně zahrnovala práci mnoha desítek nebo dokonce stovek kvalifikovaných agentů. Nařídít agentům CIA nebo speciálním vojenským jednotkám organizovat tajné útoky proti civilním cílům ve Venezuele nebo Jemenu je jedna věc, ale nařídít jim, aby podnikli útoky proti Pentagonu a srdci New Yorku, by znamenalo obrovské riziko.

Bush prohrál lidové hlasování v listopadu 2000 a do Bílého domu se dostal jen kvůli několika visícím chads na Floridě a kontroverznímu rozhodnutí hluboce rozděleného Nejvyššího soudu. V důsledku toho většina amerických médií pohlížela na jeho novou vládu s obrovským nepřátelstvím. Pokud by prvním činem takového nově složeného prezidentského týmu bylo nařídít CIA nebo armádě, aby připravily útoky proti New Yorku a Pentagonu, jistě by byly tyto rozkazy považovány za vydané skupinou šílenců a okamžitě by se dostaly na veřejnost. nepřátelský národní tisk.

Celý scénář, kdy jsou nejvyšší američtí vůdci strůjci 11. září, je více než směšný, a ti pravdiví 9/11, kteří taková tvrzení pronášejí nebo naznačují – a činí tak bez jediného kousku solidních důkazů – bohužel sehráli hlavní roli v diskreditaci svých celé hnutí. Ve skutečnosti je běžný význam scénáře „zaměstnání uvnitř zaměstnání“ tak zjevně absurdní a sebezníčující, že by člověk mohl mít dokonce podezření, že toto tvrzení podpořili ti, kteří se v důsledku toho snaží zdiskreditovat celé hnutí za pravdu o 11. září.

Zaměření na Cheneyho a Rumsfelda se zdá být obzvláště špatně zaměřené. I když jsem se nikdy nesešel ani s nimi neměl co do činění, v devadesátých letech jsem se docela aktivně podílel na politice DC a mohu s jistotou říci, že před 11. zářím nebyl ani jeden z nich považován za neocony. Namísto toho byli typickými příklady umírněných republikánů hlavního proudu obchodního typu, kteří sahali až do let na vrcholu Fordovy administrativy v polovině 70. let.

Skeptici tohoto tvrzení si mohou všimnout, že podepsali deklaraci z roku 1997 vydanou Projektem nového amerického století (PNAC), přední neoconský zahraniční politický manifest organizovaný Billem Kristolem, ale považoval bych to za něco jako červeného sledě. V kruzích DC jednotlivci vždy verbují své přátele, aby podepsali různá prohlášení, která mohou, ale nemusí o ničem nasvědčovat, a pamatuji si, že se mě Kristol snažil přimět, abych také podepsal prohlášení PNAC. Protože mé soukromé názory na tuto otázku byly naprosto 100% v rozporu s postojem Neoconu, který jsem považoval za zahraničněpolitické šílenství, odvrátil jsem jeho žádost a velmi zdvořile ho odmítl. Ale byl jsem s ním v té době docela přátelský, takže kdybych byl někdo bez vyhraněných názorů v této oblasti, asi bych souhlasil.

To vyvolává větší bod. Do roku 2000 neokonzervativci získali téměř úplnou kontrolu nad všemi hlavními konzervativními/republikánskými médii a zahraničněpolitickými křídly téměř všech podobně zaměřených think-tanků v DC, čímž úspěšně očistili

většinu svých tradičních odpůrců. Takže ačkoliv Cheney a Rumsfeld sami nebyli neocony, plavali v neokonském moři, přičemž velmi velký zlomek všech informací, které obdrželi, pocházel z takových zdrojů a s jejich nejlepšími pomocníky, jako je „Scooter“ Libby, Paul Wolfowitz a Douglas. Feith je Neocons. Rumsfeld byl již poněkud starší, zatímco Cheney prodělal několik srdečních záchvatů počínaje 37 lety, takže za těchto okolností pro ně mohlo být relativně snadné přejít na určité politické pozice. Celá démonizace Cheneyho a Rumsfelda v kruzích proti válce v Iráku mi skutečně připadala poněkud podezřelá. Vždy jsem přemýšlel, zda silně židovská liberální média zaměřila svůj hněv na tyto dva jedince, aby odvrátila vinu od židovských neokonzervativců, kteří byli zjevnými původci této katastrofální politiky; a totéž může platit o 9/11 Truthers, kteří se pravděpodobně obávali obvinění z antisemitismu. Pokud jde o toto dřívější téma, prominentní izraelský publicista se v roce 2003 příznačně otevřeně vyjádřil k této záležitosti a silně naznačil, že za válku je primárně odpovědných 25 neoconských intelektuálů, téměř všichni Židé. Za normálních okolností by byl prezident sám jistě vylíčen jako zlý strůjce spiknutí 11. září, ale „W“ byl pro svou neznalost příliš známý, než aby byla taková obvinění věrohodná. Zdá se zcela pravděpodobné, že Cheney, Rumsfeld a další vrcholní vůdci Bushe mohli být zmanipulováni k tomu, aby podnikli určité akce, které neúmyslně podpořily spiknutí 11. září, zatímco několik Bushů jmenovaných na nižší úrovni mohlo být přímo zapojeno, možná dokonce jako vyloženě spiklenci. Nemyslím si však, že toto je obvyklý význam obvinění z „vnitřní práce“.

Tak kde jsme teď? Zdá se velmi pravděpodobné, že útoky z 11. září byly dílem organizace mnohem mocnější a odborně kvalifikovanější než banda devatenácti náhodných Arabů vyzbrojených řezači krabic, ale také bylo velmi nepravděpodobné, že by k útokům došlo. práce samotné americké vlády. Kdo tedy vlastně zaútočil na naši zemi onoho osudného dne před sedmnácti lety a zabil tisíce našich spoluobčanů? Efektivní zpravodajské operace jsou ukryty v zrcadlové síni, pro kterou je pro cizince často extrémně obtížné proniknout, a teroristické útoky pod falešnou vlajkou do této kategorie rozhodně spadají. Ale pokud použijeme jinou metaforu, složitost takových událostí může být viděna jako gordický uzel, který je téměř nemožné rozmotat, ale zranitelný vůči úderu meče při položení jednoduché otázky „Kdo z toho měl prospěch?“ Amerika a většina světa to rozhodně neudělaly a katastrofální dědictví onoho osudného dne proměnilo naši vlastní společnost a zničilo mnoho dalších zemí. Nekonečné americké války, které se brzy rozpoutaly, nás již stály mnoho bilionů dolarů a přivedly náš národ na cestu k bankrotu, přičemž zabily nebo vysídlily mnoho milionů nevinných obyvatel Středního východu. V poslední době tato výsledná záplava zoufalých uprchlíků začala pohltnout Evropu a mír a prosperita tohoto starověkého kontinentu jsou nyní vážně ohroženy.

Naše tradiční občanské svobody a ústavní ochrana byly drasticky narušeny a naše společnost podnikla dlouhé kroky k tomu, aby se stala přímo policejním státem. Američtí občané nyní pasivně přijímají nepředstavitelné porušování svých osobních svobod, které původně začalo pod rouškou prevence terorismu.

Je pro mě těžké si představit jakoukoli zemi na světě, která jasně získala v důsledku útoku z 11. září a americké vojenské reakce, s jedinou, osamocenou výjimkou.

Během roku 2000 a většinu roku 2001 byla Amerika mírumilovnou prosperující zemí, ale jistý malý blízkovýchodní národ se ocitl ve stále zoufalejší situaci. Zdálo se pak, že Izrael bojuje o život proti masivním vlnám domácího terorismu, které tvořily druhou palestinskou intifádu.

Všeobecně se věřilo, že Ariel Sharon úmyslně vyprovokoval toto povstání v září 2000 tím, že pochodoval na Chrámovou horu za podpory tisíce ozbrojených policistů, a výsledné násilí a polarizace izraelské společnosti ho počátkem roku 2001 úspěšně dosadily do funkce premiéra. Úřadu, jeho brutální opatření nedokázala ukončit vlnu pokračujících útoků, které stále více nabývaly podoby sebevražedných atentátů na civilní cíle. Mnozí věřili, že násilí by mohlo brzy vyvolat obrovský odliv izraelských občanů, což by mohlo vést k spirále smrti pro židovský stát. Irák, Írán, Libye a další velké muslimské mocnosti podporovaly Palestince penězi, rétorikou a někdy i zbraněmi a zdálo se, že izraelská společnost se téměř rozpadá. Pamatuji si, že jsem od některých svých přátel z DC slyšel, že mnoho izraelských politických expertů najednou hledalo kotviště v thinktancích Neocon, aby se mohli přesídlit do Ameriky. Sharon byla notoricky známá krvavá a bezohledná vůdkyně s dlouhou historií strategických hazardů s udivující smělostí, někdy vsadila vše na jediný hod kostkou. Strávil desítky let hledáním ministerského předsedy, ale když ho konečně získal, byl teď zády ke zdi, bez zjevného zdroje záchrany v dohledu.

Útoky z 11. září vše změnil. Najednou byla jediná světová supervelmoc plně mobilizována proti arabským a muslimským teroristickým hnutím, zejména těm, která jsou spojena s Blízkým východem. Sharonovi blízcí neoconští političtí spojenci v Americe využili neočekávané krize jako příležitosti k převzetí kontroly nad americkým zahraničním politickým a národním bezpečnostním aparátem, přičemž pracovník NSA později oznámil, že izraelští generálové se volně potulovali po sálech Pentagonu bez jakýchkoli bezpečnostních kontrol. Mezitím byla záminka prevence domácího terorismu použita k implementaci nově centralizovaných amerických policejních kontrol, které byly brzy použity k obtěžování nebo dokonce uzavření různých antisionistických politických organizací. Jeden z agentů izraelského Mossadu zatčený policií v New Yorku, když on a jeho kolegové oslavovali útoky z 11. září a produkovali suvenýrový film o hořících věžích Světového obchodního centra, řekl důstojníkům, že „Jsme Izraelci...Vaše problémy jsou naše problémy." A tak se okamžitě stali.

Generál Wesley Clark oznámil, že brzy po útocích z 11. září byl informován, že nějakým způsobem vznikl tajný vojenský plán, podle kterého Amerika během několika příštích let zaútočí a zničí sedm velkých muslimských zemí, včetně Iráku, Íránu, Sýrie a Libye, což byli shodou okolností všichni nejsilnější regionální protivníci Izraele a přední příznivci Palestinců. Když Amerika po 11. září začala vynakládat obrovské oceány krve a pokladů na útoky na všechny nepřátele Izraele, samotný Izrael to již nemusel dělat. Částečně v důsledku toho téměř žádný jiný národ na světě za posledních sedmnáct let tak enormně nezlepšil svou strategickou a ekonomickou

situaci, i když velká část americké populace během stejného období zcela zchudla a náš státní dluh vzrostl na nepřekonatelné úrovni. Parazit může často ztloustnout, i když jeho hostitel trpí a upadá.

Zdůraznil jsem, že po mnoho let po útocích z 11. září jsem věnoval malou pozornost detailům a měl jsem jen mlhavou představu, že vůbec existuje organizované hnutí za pravdu o 11. září. Ale kdyby mě někdo někdy přesvědčil, že teroristické útoky byly operace pod falešnou vlajkou a odpovědný byl někdo jiný než Usáma, můj bezprostřední odhad by byl Izrael a jeho Mossad.

Žádný jiný národ na světě se rozhodně nemůže ani vzdáleně rovnat izraelským záznamům o pozoruhodně odvážných atentátech na vysoké úrovni a útocích pod falešnou vlajkou, teroristických i jiných, proti jiným zemím, včetně Ameriky a její armády. Kromě toho obrovská převaha židovských a proizraelských prvků v médiích amerického establishmentu a stále více v mnoha dalších velkých zemích na Západě dlouho zajistila, že i když byly objeveny pádné důkazy o takových útocích, jen velmi málo obyčejných Američanů by kdy slyšelo. ta fakta.

Jakmile připustíme, že útoky z 11. září byly pravděpodobně operací pod falešnou vlajkou, ústředním vodítkem k pravděpodobným pachatelům byl jejich mimořádný úspěch při zajištění toho, že takové množství nesmírně podezřelých důkazů bylo zcela ignorováno prakticky všemi americkými médii, zda liberální nebo konzervativní, levicové nebo pravicové.

V konkrétním případě by značný počet horlivě proizraelských neoconů, kteří se v roce 2001 nacházeli těsně pod veřejným povrchem Bushovy administrativy, mohl značně usnadnit jak úspěšnou organizaci útoků, tak jejich účinné zakrývání a utajování, přičemž Libby, Wolfowitz, Feith a Richard Perle jsou jen nejzřetelnější jména. Zda tito jedinci znali spiklence, nebo měli pouze osobní vazby, které jim umožňovaly být zneužity při prosazování spiknutí, je zcela nejasné.

Většina z těchto informací musela být známým pozorovatelům jistě již dávno zřejmá a mám silné podezření, že mnoho jedinců, kteří věnovali mnohem větší pozornost detailům útoků z 11. září než já, mohlo rychle vytvořit předběžný závěr ve stejném duchu. Ale ze zjevných sociálních a politických důvodů existuje velká neochota veřejně ukazovat vinu na Izrael v záležitosti tak obrovského rozsahu. S výjimkou několika okrajových aktivistů tu a tam zůstala taková temná podezření soukromá.

Mezitím se vůdci hnutí Pravda o 11. září pravděpodobně obávali, že by byli zničeni mediálními obviněními z vyšínutého antisemitismu, pokud by někdy vyjádřili byť jen náznakem takové myšlenky. Tato politická strategie byla možná nezbytná, ale tím, že nevedli žádného pravděpodobného viníka, vytvořili vakuum, které brzy zaplnili „užiteční idioti“, kteří křičeli „v práci!“ zatímco ukazoval obviňujícím prstem na Cheneyho a Rumsfelda, a tím hodně zdiskreditoval celé hnutí za pravdu z 11. září. Toto nešťastné spiknutí mlčení nakonec skončilo v roce 2009, kdy Dr. Alan Sabrosky, bývalý ředitel studií na US Army War College, vystoupil vpřed a veřejně prohlásil, že za útoky z 11. září byl velmi pravděpodobně odpovědný izraelský Mossad a napsal sérii sloupků na toto téma a nakonec své názory prezentoval v řadě rozhovorů pro média spolu s dalšími analýzami.

Je zřejmé, že takové výbušné nálože se nikdy nedostaly na stránky mých ranních *Timesů*, ale dostalo se jim značného, i když přechodného pokrytí v částech alternativních médií, a vzpomínám si, že jsem viděl odkazy velmi prominentně uváděné na *Antiwar.com* a široce diskutované jinde. Nikdy předtím jsem o Sabrosském neslyšel, a tak jsem nahlédl do svého archivačního systému a okamžitě jsem zjistil, že má naprosto úctyhodné výsledky v publikacích o vojenských záležitostech v běžných zahraničněpolitických periodikách a také absolvoval řadu akademických schůzek v prestižních institucích. Když jsem četl jeden nebo dva jeho články o 11. září, cítil jsem, že docela přesvědčivě argumentoval pro zapojení Mossadu, přičemž některé jeho informace mi již byly známy, ale mnoho z nich ne.

Vzhledem k tomu, že jsem byl velmi zaneprázdněn svou prací se softwarem a nikdy jsem nestrávil čas vyšetřováním 11. září nebo čtením žádné z knih na toto téma, moje přesvědčení o jeho tvrzeních bylo tehdy zjevně dost nezávazné. Ale teď, když jsem se konečně podíval na toto téma mnohem podrobněji a hodně četl, se zdá docela pravděpodobné, že jeho analýza z roku 2009 byla zcela správná.

Zvláště bych doporučil jeho dlouhý rozhovor z roku 2011 v Iranian Press TV, který jsem poprvé viděl před pár dny. Ve svých tvrzeních působil jako vysoce důvěryhodný a přímý:

[Odkaz na video](#)

Také poskytl bojovný závěr v mnohem delším rozhlasovém rozhovoru z roku 2010:

Odkaz na video

Sabrosky zaměřil velkou část své pozornosti na konkrétní segment nizozemského dokumentárního filmu o útocích z 11. září, který vznikl před několika lety. V tomto fascinujícím rozhovoru profesionální demoliční expert jménem Danny Jowenko, který byl z velké části neznalý útoku z 11. září, okamžitě identifikoval natočený kolaps budovy WTC 7 jako řízenou demolici a pozoruhodný klip byl celosvětově vysílán na Press TV a široce *diskutován* . přes internet.

Watch Video At: <https://youtu.be/SI2RIqT-4bk>

A velmi zvláštní shodou okolností, pouhé tři dny poté, co se Jowenkově vysílanému videorozhovoru dostalo takové pozornosti, měl tu smůlu, že zemřel při čelní srážce se stromem v Holandsku . Měl bych podezření, že komunita profesionálních demoličních expertů je malá a Jowenkovi přeživší kolegové z oboru možná rychle usoudili, že vážné neštěstí může potkat ty, kdo vyjadřovali kontroverzní odborné názory na zřícení tří věží Světového obchodního centra.

Mezitím ADL brzy zahájila obrovské a do značné míry úspěšné úsilí o zákaz *Press TV* na Západě za propagaci „antisemitských konspiračních teorií“, a dokonce přesvědčila YouTube, aby zcela odstranil obrovský videoarchiv těchto minulých pořadů, zejména včetně dlouhého rozhovoru Sabroskyho. .

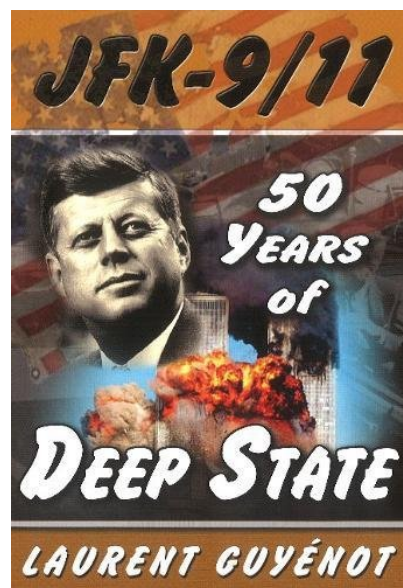
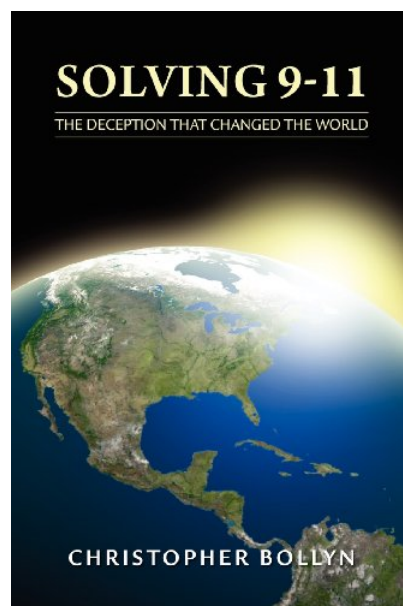
Naposledy Sabrosky poskytl hodinovou prezentaci na červnové videopanelové konferenci Deep Truth , během níž vyjádřil značný pesimismus ohledně americké politické nesnáze a naznačil, že sionistická kontrola nad naší politikou a médii za poslední desetiletí ještě zesílila.

Jeho diskuse byla brzy znovu odvysílána *Guns & Butter* , prominentním progresivním rozhlasovým programem, který byl v důsledku toho po sedmnácti letech velké celonárodní popularity a silné posluchačské podpory brzy vymazán ze své domovské stanice .

Zesnulý Alan Hart , velmi významný britský televizní novinář a zahraniční zpravodaj, také v roce 2010 prolomil mlčení a podobně poukázal na Izraelce jako na pravděpodobné viníky útoků z 11. září. Zájemci si možná budou chtít poslechnout jeho rozšířený rozhovor .

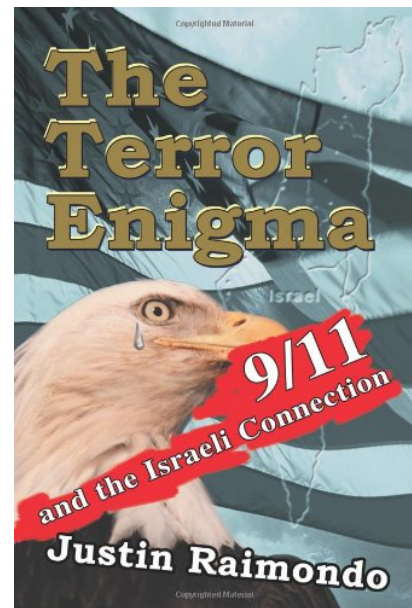
Novinář Christopher Bollyn byl jedním z prvních spisovatelů, kteří zkoumali možné izraelské souvislosti s útoky z 11. září, a podrobnosti obsažené v jeho dlouhé sérii novinových článků jsou často citovány jinými výzkumníky. V roce 2012 shromáždil tento materiál a vydal jej ve formě knihy s názvem *Solving 9-11* , čímž zpřístupnil své informace o možné roli izraelského Mossadu mnohem širšímu publiku, přičemž verze je dostupná online . Bohužel jeho tištěný svazek vážně trpí typickým nedostatkem zdrojů, které mají k dispozici spisovatelé na politickém okraji, se špatnou organizací a častým opakováním stejných bodů kvůli jeho původu v sadě jednotlivých článků, což může u některých snížit jeho důvěryhodnost. čtenáři. Takže ti, kteří si jej koupí, by měli být na tyto vážné stylistické nedostatky předem upozorněni.

Pravděpodobně mnohem lepší přehled velmi rozsáhlých důkazů ukazujících na izraelskou ruku za útoky z 11. září nedávno poskytl francouzský spisovatel Laurent Guyénot ve své knize z roku 2017 *JFK-9/11: 50 Years of the Deep State* a také jeho článek o 8 500 slovech „9/11 was an Israeli Job“ , publikovaný souběžně s tímto článkem a poskytující mnohem větší množství podrobností, než je obsaženo zde. I když bych nemusel nutně podporovat všechna jeho tvrzení a argumenty, jeho celková analýza se zdá být plně v souladu s mými. Tito autoři poskytli velké množství materiálu na podporu hypotézy izraelského Mossadu, ale zaměřil bych pozornost pouze na jeden důležitý bod. Normálně bychom očekávali, že teroristické útoky vedoucí k úplnému zničení tří gigantických kancelářských budov v New Yorku a vzdušný útok na Pentagon by byly operace obrovského rozsahu a rozsahu, zahrnující velmi značnou organizační infrastrukturu a lidskou sílu. Po útocích vynaložila americká vláda

velké úsilí na to, aby našla a zatkla přeživší islámské spiklence, ale sotva se jí podařilo najít jediného. Zdá se, že všichni zemřeli při útocích sami nebo jinak jednoduše zmizeli ve vzduchu.

Ale bez vynaložení velkého úsilí americká vláda rychle shromáždila a zatkla asi 200 izraelských agentů Mossadu, z nichž mnozí sídlili na přesně stejných zeměpisných místech jako údajných 19 arabských únosců. Kromě toho policie v New Yorku některé z těchto agentů zatkla, když veřejně oslavovali útoky z 11. září, a jiní byli přistiženi při řízení dodávek v oblasti New Yorku obsahujících výbušniny nebo jejich zbytkové stopy. Většina z těchto agentů Mossadu odmítla odpovědět na jakékoli otázky a mnoho z těch, kteří neprovedli testy na detektoru lži, ale pod masivním politickým tlakem byli nakonec všichni propuštěni a deportováni zpět do Izraele. Před pár lety byla velká část těchto informací velmi efektivně prezentována v krátkém videu dostupném na YouTube.

Watch Video At: <https://youtu.be/2XHm56O2NTI>

Je tu ještě jedna fascinující lahůdka, kterou jsem jen velmi zřídka viděl zmíněnou. Pouhý měsíc po útocích z 11. září byli dva Izraelci přistiženi, jak plíží zbraně a výbušniny do budovy mexického parlamentu, příběh, který přirozeně vyvolal několik titulků v předních mexických novinách v té době, ale který byl uvítán úplným mlčením v americkém parlamentu. média. Nakonec pod masivním politickým tlakem byla všechna obvinění stažena a izraelští agenti byli deportováni zpět domů. Tento pozoruhodný incident byl hlášen pouze na malém webu hispánských aktivistů a diskutoval se o něm na několika dalších místech. Před několika lety jsem na internetu snadno našel naskenované titulní stránky mexických novin, které informovaly o těchto dramatických událostech, ale už je nemohu snadno najít. Podrobnosti jsou zjevně poněkud kusé a možná zkomolené, ale rozhodně docela zajímavé.

Dalo by se spekulovat, že kdyby domnělí islámští teroristé následovali po útocích z 11. září útokem a zničením budovy mexického parlamentu o měsíc později, latinskoamerická podpora americkým vojenským invazím na Blízký východ by byla značně zesílena. Kromě toho by jakékoli scény tak masivního ničení v hlavním městě

Mexika arabskými teroristy byly jistě nepřetržitě vysílány na *Univision*, dominantní americké španělsky mluvící síti, což plně posiluje hispánskou podporu vojenskému úsilí prezidenta Bushe.

I když moje narůstající podezření ohledně útoků z 11. září trvá už deset let nebo déle, mé seriózní zkoumání tohoto tématu je poměrně nedávné, takže jsem v této oblasti rozhodně nováčkem. Někdy si ale člověk zvenčí může všimnout věcí, které mohou uniknout pozornosti těch, kteří se tolik let hluboce ponořili do daného tématu.

Z mého pohledu velká část komunity Pravdy z 11. září tráví příliš mnoho času pohlcenou konkrétními detaily útoků, debatami o přesné metodě, kterou byly věže Světového obchodního centra v New Yorku svrženy, nebo co vlastně zasáhl Pentagon. Zdá se však, že tyto druhy problémů nemají konečný význam.

Tvrdil bych, že jediným důležitým aspektem takových technických problémů je, zda jsou celkové důkazy dostatečně silné, aby prokázaly nepravdivost oficiálního příběhu o 11. září, a také prokázaly, že útoky musely být dílem vysoce sofistikované organizace s přístupem k pokročilá vojenská technologie spíše než hadrová skupina 19 Arabů vyzbrojených řezači krabic. Kromě toho na žádném z těchto detailů nezáleží.

V tomto ohledu se domnívám, že objem faktografického materiálu shromážděný odhodlanými badateli za posledních sedmnáct let tento požadavek snadno splnil, možná dokonce desetkrát nebo dvacetkrát. Například i shoda na jedné konkrétní věci, jako je jasná přítomnost nanotermitu, vojenské výbušné směsi, by tato dvě kritéria okamžitě splnila. Takže nevidím smysl v nekonečných debatách o tom, zda byl použit nano-termit, nebo nano-termit plus něco jiného, nebo prostě něco úplně jiného. A takové složité technické debaty mohou sloužit k zatemnění širšího obrazu a zároveň matoucí a zstrašující všechny náhodně zaujaté přihlížející, čímž jsou značně kontraproduktivní vůči celkovým cílům hnutí za pravdu o 11. září.

Jakmile dojdeme k závěru, že viníci byli součástí vysoce sofistikované organizace, můžeme se zaměřit na *Kdo a proč*, což by bylo jistě důležitější než konkrétní detaily *Jak*. V současné době však veškerá nekonečná debata o *How* inklinuje k vytěšňování toho, *kdo a proč*, a já si říkám, zda tato nešťastná situace může být dokonce záměrná. Jedním z důvodů je možná to, že jakmile se upřímní Truthers z 11. září zaměří na tyto důležitější otázky, obrovská váha důkazů jasně ukazuje jediným směrem, což zahrnuje Izrael a jeho zpravodajskou službu Mossad, přičemž motiv je případ ohromně silný. a příležitost. A vznášet obvinění z viny na Izrael a jeho domácí kolaboranty z největšího útoku, který byl kdy proti Americe zahájen na naší vlastní půdě, s sebou nese obrovská sociální a politická rizika.

Ale takové potíže je třeba porovnat s realitou tří tisíc amerických civilních životů a následných sedmnácti let našich mnohbilionových válek, které si vyžádaly desítky tisíc mrtvých nebo zraněných amerických vojáků a smrt nebo vysídlení mnoha milionů nevinní obyvatelé Středního východu.

Členové hnutí za pravdu z 11. září si proto musí položit otázku, zda je „Pravda“ skutečně hlavním cílem jejich úsilí.

Důležité historické skutečnosti, dlouho skryté na očích

Mnohé z výše diskutovaných událostí patřily k nejdůležitějším v moderních amerických dějinách a důkazy podporující předloženou kontroverzní analýzu se zdají být docela podstatné. Četní současní pozorovatelé by si jistě byli vědomi alespoň některých klíčových informací, takže měla být zahájena seriózní mediální vyšetřování, která by brzy odhalila většinu zbývajících materiálů. Přesto se v té době nic takového nestalo a dokonce i dnes zůstává drtivá většina Američanů o těchto dlouho prokázaných skutečnostech naprosto ignorována.

Tento paradox se vysvětluje ohromným politickým a mediálním vlivem etnických a ideologických přívrženců Izraele, který zajistil, že některé otázky nebyly položeny ani nebyly vzneseny zásadní body. V průběhu druhé poloviny dvacátého století bylo naše chápání světa v drtivé většině utvářeno našimi centralizovanými elektronickými médii, která byla během tohoto období téměř výhradně v židovských rukou, přičemž všechny tři televizní sítě a osm z devíti velkých hollywoodských studií vlastnily nebo kontrolovaly. takovými jednotlivci, spolu s většinou našich předních novin a vydavatelství. Jak jsem psal před pár lety:

Naivně máme sklon předpokládat, že naše média přesně odrážejí události našeho světa a jeho historii, ale místo toho to, co až příliš často vidíme, jsou jen ohromně zkreslené obrazy cirkusového zrcadla, s malými předměty, které se někdy mění na velké. a z velkých na malé. Kontury historické reality mohou být pokřiveny do téměř nerozpoznatelných tvarů, přičemž některé důležité prvky ze záznamu zcela mizí a jiné se objevují z ničeho nic. Často jsem naznačoval, že média vytvářejí naši realitu, ale vzhledem k tak do očí bijícím opomenutím a zkreslením je produkovaná realita často z velké části fiktivní.

Teprve vzestup decentralizovaného internetu za posledních několik desetiletí umožnil širokou a nefiltrovanou distribuci informací potřebných pro seriózní vyšetřování těchto důležitých incidentů. Bez internetu by se mi prakticky žádný z materiálů, o kterých jsem tak

dlouho diskutoval, nikdy nestal známým. Ostrovsky se možná zařadil mezi nejprodávanější autory *New York Times* s milionem výtisků jeho knih, ale před internetem bych o něm nikdy neslyšel.

Jakmile propíchneme skrytý závoj mediálního zatemnění a zkreslení, vyjasní se některé reality poválečné éry. Rozsah, v jakém se agenti židovského státu a jeho sionistických předchůdců organizací zapojili do nejrozšířenějšího mezinárodního zločinu a porušování přijatých pravidel vedení války, je skutečně zcela mimořádný a v moderních světových dějinách má možná jen málo paralel. Jejich použití politického vraždění jako ústředního nástroje jejich státnictví dokonce připomíná notoricky známé aktivity starce z hor 13. století na Středním východě, jehož smrtící techniky nám daly samotné slovo „vrah“.

Do určité míry může být neustále rostoucí trajektorie mezinárodního špatného chování Izraele přirozeným důsledkem naprosté beztrestnosti, které se jeho vůdci dlouho těšili, a téměř nikdy netrpěli žádnými nepříznivými důsledky svých činů. Drobný zlodějíček může vygradovat ve vloupání a poté ozbrojené loupeže a vraždy, pokud dojde k přesvědčení, že je zcela imunní vůči jakémukoli soudnímu postihu.

Během čtyřicátých let sionističtí vůdci organizovali masivní teroristické útoky proti západním cílům a zavraždili vysoce postavené představitele Británie a OSN, ale nikdy nezaplatili žádnou vážnou politickou cenu. Jejich pravděpodobné zabití prvního amerického ministra obrany a jejich dřívější pokus o život našeho prezidenta byly zcela zakryty našimi spolupachatelskými médii. V polovině 50. let se vedení nově založeného Izraele pustilo do série teroristických útoků pod falešnou vlajkou proti americkým cílům během Lavonovy aféry, a i když byli jejich agenti dopadeni a jejich spiknutí odhaleno, nedostali žádný trest. Vzhledem k takovému rekordu bychom se možná neměli divit, že se poté dostatečně povzbudili, aby pravděpodobně zorganizovali atentát na prezidenta Johna F. Kennedyho, jehož úspěšné odstranění jim dalo nebývalý vliv na přední světovou supervelmoc.

Během nechvalně známého incidentu v Tonkinském zálivu v roce 1964 byla americká loď zapojená do nepřátelských aktivit u pobřeží Vietnamu napadena severovietnamskými torpédovými čluny. Naše plavidlo utrpělo malé škody a žádné oběti, ale americká vojenská odvěta rozpoutala desetiletí válčení, které nakonec vyústilo ve zničení většiny této země a snad dva miliony mrtvých Vietnamců.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Naproti tomu, když byla USS Liberty v roce 1967 záměrně napadena v mezinárodních vodách izraelskými silami, což byl útok, který zabil nebo zranil více než 200 amerických vojáků, jedinou reakcí téže americké vlády bylo masivní potlačování faktů, následované zvýšením ve finanční podpoře židovského státu. Následující desetiletí byla svědkem mnoha velkých útoků Izraele a jeho Mossadu proti americkým představitelům a naší zpravodajské službě, které byly nakonec v roce 1991 korunovány dalším atentátem na nedostatečně poddajného amerického prezidenta. Ale naší jedinou reakcí v tomto období bylo neustále rostoucí politické podlézání. Vzhledem k takovému vzoru reakce se obrovský hazard v roce 2001, který izraelská vláda nakonec možná podnikla, když zorganizovala masivní teroristické útoky pod falešnou vlajkou proti naší zemi z 11. září, stává mnohem srozumitelnější.

Přestože více než sedm desetiletí téměř úplné beztrestnosti bylo jistě nezbytným faktorem pozoruhodné ochoty Izraele spoléhat se tak silně na atentáty a terorismus při dosahování svých geopolitických cílů, významnou roli mohou hrát i náboženské a ideologické faktory. V roce 1943 učinil budoucí izraelský premiér Jicchak Šamir ve své oficiální sionistické publikaci poměrně výmluvné tvrzení :

„Židovská etika ani židovská tradice nemohou diskvalifikovat terorismus jako prostředek boje. Pokud jde o naši národní válku, jsme velmi daleko od jakýchkoli morálních výčitek. Máme před sebou příkaz Tóry, jehož morálka převyšuje morálku jakéhokoli jiného souboru zákonů na světě: ‚Vymažete je do posledního člověka.‘“

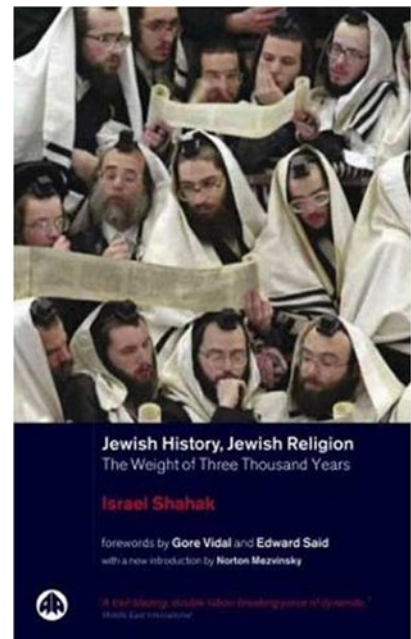
Ani Shamir, ani žádný jiný raný sionistický vůdce se nedržel tradičního judaismu, ale každý, kdo zkoumá skutečné principy této konkrétní náboženské víry, by musel uznat, že jeho tvrzení byla správná. Jak jsem psal v roce 2018:

Pokud by tyto rituální záležitosti tvořily ústřední rysy tradičního náboženského judaismu, mohli bychom to považovat za poněkud barvitě a výstřední přežití starověku. Naneštěstí však existuje i mnohem temnější stránka, která se týká především vztahu mezi Židy a nežidy, přičemž k popisu toho druhého se často používá velmi hanlivý termín *gojím*. Řečeno na rovinu, Židé mají božské duše a *gojímové* nikoli, protože jsou pouhými zvířaty v podobě lidí. Ve skutečnosti je primárním důvodem existence nežidů sloužit jako otroci Židů, přičemž někteří vysoce postavení rabíni příležitostně uvádějí tuto známou skutečnost. V roce 2010 použil nejvyšší izraelský sefardský rabín své týdenní kázání, aby prohlásil, že jediným důvodem existence nežidů je sloužit Židům a dělat pro ně práci. Zotročení nebo vyhlazení všech nežidů se zdá být konečným implikovaným cílem náboženství.

Židovské životy mají nekonečnou hodnotu a nežidovské vůbec žádnou, což má zjevné politické důsledky. Například v publikovaném článku jeden prominentní izraelský rabín vysvětlil, že pokud Žid potřebuje játra, bylo by naprosto v pořádku a dokonce povinné zabít nevinného nežida a vzít si jeho. Možná bychom neměli být příliš překvapeni, že dnes je Izrael široce považován za jedno ze světových center obchodování s orgány.

Moje setkání s Shahakovým upřímným popisem skutečných doktrín tradičního judaismu před deseti lety bylo jistě jedním z nejvíce svět měnících odhalení celého mého života. Ale jak jsem postupně vstřebával všechny důsledky, všemožné hádanky a odpojená fakta se najednou staly mnohem jasnějšími. Bylo tam také několik pozoruhodných ironií a nedlouho poté jsem žertoval svému (židovskému) příteli, že jsem najednou zjistil, že nacismus by se dal nejlépe popsat jako „judaismus pro Wimps“ nebo možná judaismus, jak ho praktikovala Matka Tereza z Kalkaty.

Je důležité mít na paměti, že téměř všichni nejvyšší představitelé Izraele byli ve svých názorech silně sekulární, přičemž žádný z nich nebyl stoupencem tradičního judaismu. Skutečně, mnozí z prvních sionistů byli spíše

nepřátelští k náboženství, kterým pohrdali kvůli své marxistické víře. Nicméně jsem si všiml, že tyto základní náboženské doktríny mohou stále mít značný vliv v reálném světě:

Je zřejmé, že Talmud se v dnešní době mezi obyčejnými Židy jen stěží pravidelně čte a měl bych podezření, že kromě silně ortodoxních a možná většiny rabínů si jeho vysoce kontroverzní nauky uvědomuje sotva kousíček. Je však důležité mít na paměti, že ještě před několika generacemi byli téměř všichni evropští Židé hluboce ortodoxní a i dnes bych hádal, že drtivá většina dospělých Židů měla ortodoxní prarodiče. Vysoce odlišné kulturní vzorce a sociální postoje mohou snadno proniknout do podstatně širší populace, zvláště do té, která zůstává neznalá původu těchto nálad, což je podmínka posilující jejich nepoznaný vliv. Náboženství založené na principu „miluj bližního svého“ může, ale nemusí být v praxi použitelné, ale lze očekávat, že náboženství založené na „nenávisť bližního svého“ bude mít dlouhodobé kulturní dominové účinky, které daleko přesahují přímou komunitu hluboce zbožné. Pokud se téměř všichni Židé po tisíc nebo dva tisíce let učili cítit vroucí nenávisť vůči všem nežidům a také vyvinuli obrovskou infrastrukturu kulturní nepoctivosti, která by tento postoj zakryla, je těžké uvěřit, že taková nešťastná historie měla absolutně žádné důsledky pro náš současný svět ani pro svět relativně nedávné minulosti.

Země praktikující různé náboženské a kulturní přesvědčení někdy podnikly vojenské útoky zahrnující masivní civilní oběti nebo jako taktiku použily atentát. Ale takové metody jsou považovány za odporné a nemorální společností založenou na univerzalistických principech, a ačkoli tyto etické skrupule mohou být někdy přemoženy politickou účelností, mohou působit jako částečné omezení širokého přijetí těchto praktik.

Naproti tomu činy, které vedou k utrpení nebo smrti neomezeného počtu nevinných nežidů, nenesou v náboženském rámci tradičního judaismu absolutně žádný morální odpor, přičemž jedinými omezeními je riziko odhalení a odvetného trestu. Jen zlomek dnešního izraelského obyvatelstva může explicitně uvažovat tak extrémně drsnými slovy, ale základní náboženská doktrína implicitně prostupuje celou ideologií židovského státu.

Minulá perspektiva americké vojenské rozvědky.

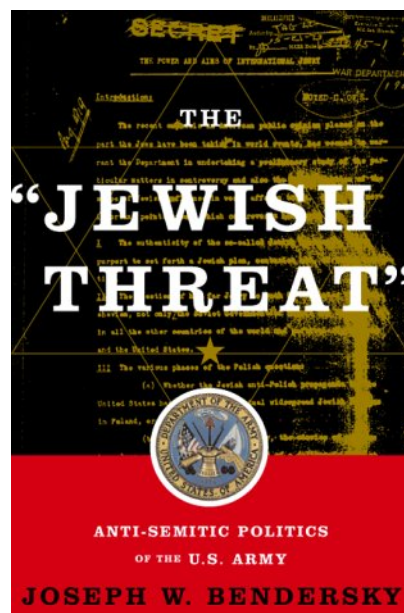
Hlavní historické události diskutované v tomto dlouhém článku formovaly náš současný svět a zejména útoky z 11. září mohly Ameriku přivést na cestu k národnímu bankrotu a zároveň vést ke ztrátě mnoha našich tradičních občanských svobod. I když si myslím, že moje interpretace těchto různých atentátů a teroristických útoků je pravděpodobně správná, nepochybuji o tom, že většinu současných Američanů by moje kontroverzní analýza byla šokující a pravděpodobně by reagovala krajně skepticky.

Přesto si kupodivu myslím, že kdyby stejný materiál byl předložen těm jednotlivcům, kteří vedli rodící se americký národní bezpečnostní aparát v prvních desetiletích dvacátého století, považovali by toto historické vyprávění za velmi skličující, ale sotva překvapivé.

Minulý rok jsem náhodou četl fascinující svazek vydaný v roce 2000 historikem Josephem Benderským, specialistou na studia holocaustu, a diskutoval o jeho pozoruhodných zjištěních v dlouhém článku:

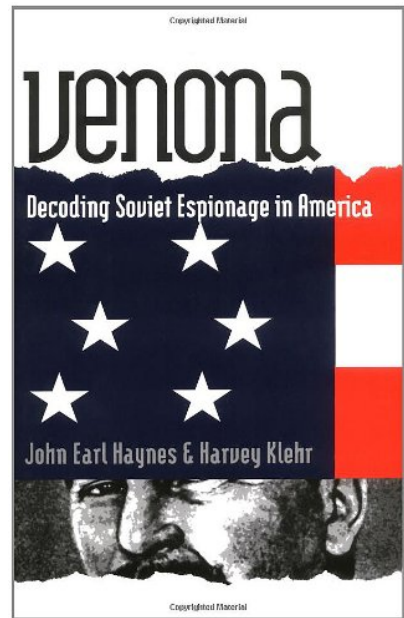
Bendersky své knize věnoval celých deset let výzkumu, vyčerpávajícím způsobem doloval archivy americké vojenské rozvědky i osobní dokumenty a korespondenci více než 100 vysokých vojenských činitelů a zpravodajských důstojníků. „*Židovská hrozba*“ má přes 500 stran, včetně asi 1350 poznámek pod čarou, přičemž jen uvedené archivní zdroje zabírají sedm celých stran. Jeho podtitul zní „Antisemitská politika americké armády“ a uvádí mimořádně přesvědčivý případ, že během první poloviny dvacátého století a dokonce i poté se nejvyšší představitelé americké armády a zejména Vojenské rozvědky silně hlásili k názorům, které dnes by byly všeobecně odmítány jako „antisemitské konspirační teorie“.

Jednoduše řečeno, američtí vojenští vůdci v těchto desetiletích široce věřili, že svět čelí přímé hrozbě ze strany organizovaného židovstva, které se zmocnilo kontroly nad Ruskem a podobně se snažilo rozvrátit a získat vládu nad Amerikou a zbytkem západní civilizace.

Ačkoli Benderského tvrzení jsou jistě výjimečná, poskytuje obrovské množství přesvědčivých důkazů na jejich podporu, cituje nebo shrnuje tisíce odtajněných složek zpravodajských služeb a dále podporuje svůj případ tím, že čerpá z osobní korespondence mnoha zúčastněných důstojníků. Zcela přesvědčivě ukazuje, že ve stejných letech, kdy Henry Ford publikoval svou kontroverzní sérii *The International Žid*, byly podobné myšlenky, ale s mnohem ostřejšími okraji, všudypřítomné v naší vlastní zpravodajské komunitě. Skutečně, zatímco Ford se většinou zaměřoval na židovskou nečestnost, podvody a korupci, naši odborníci z Vojenského zpravodajství považovali organizované židovstvo za smrtelnou hrozbu pro americkou společnost a západní civilizaci obecně. Odtud název Benderského knihy.

Projekt Venona představoval definitivní důkaz obrovského rozsahu sovětských špionážních aktivit v Americe, který byl po mnoho desetiletí rutinně popírán mnoha mainstreamovými novináři a historiky, a také hrál klíčovou tajnou roli při likvidaci této nepřátelské špionážní sítě během pozdního 40. léta a počátek 50. let 20. století. Ale Venona byla téměř uhasena pouhý rok po svém narození. V roce 1944 si sovětsští agenti uvědomili zásadní úsilí o rozluštění kódů a brzy poté zařídili, aby Rooseveltův Bílý dům vydal směrnici nařizující projekt zastavit a veškeré snahy o odhalení sovětského špehování opustily. Jediný důvod, proč Venona přežil, což nám umožnilo později rekonstruovat osudovou politiku té doby, byl ten, že odhodlaný důstojník Vojenského zpravodajství, který měl na starosti projekt, riskoval válečný soud tím, že přímo neuposlechnul výslovný prezidentský příkaz a pokračoval ve své práci.

Tím důstojníkem byl plukovník Carter W. Clarke, ale jeho místo v Benderského knize je mnohem méně příznivé, protože je popisován jako prominentní člen antisemitské „kliky“, která představuje padouchy příběhu. Bendersky skutečně odsuzuje Clarka za to, že se zdálo, že ještě v 70. letech stále věřil v základní realitu Protokolů, *cituje z dopisu, který napsal bratru důstojníkovi v roce 1977:*

Pokud, a velké – zatraceně velké IF, jak Židé tvrdí, že Protokoly sionských mudrců byly f – uvažila ruská tajná policie, proč se toho tolik, co obsahují, už stalo, a zbytek ano? silně obhajoval *Washington Post* a *New York Times*.

Naši historici musí mít jistě těžké chvíle strávit pozoruhodnou skutečností, že důstojník odpovědný za životně důležitý projekt Venona, jehož nezištné odhodlání jej zachránilo před zničením Rooseveltovou administrativou, ve skutečnosti zůstal celoživotním věřícím v důležitost Protokolů starších. *Sion*.

Udělejme krok zpět a uveďme Benderského zjištění do jejich správného kontextu. Musíme uznat, že během velké části éry pokryté jeho výzkumem tvořila americká vojenská rozvědka téměř celý americký národní bezpečnostní aparát – což byl ekvivalent kombinované CIA, NSA a FBI – a byla zodpovědná za mezinárodní i domácí bezpečnost. ačkoli posledně jmenované portfolio postupně převzala do konce 20. let vlastní expandující organizace J. Edgara Hoovera.

Benderského roky usilovného výzkumu ukazují, že po desetiletí byli tito zkušení profesionálové - a mnozí z jejich nejvyšších velitelských generálů - pevně přesvědčeni, že hlavní složky organizované židovské komunity bezohledně plánují uchopení moci v

Americe, zničení všech našich tradičních ústavních svobod a nakonec získat vládu nad celým světem.

Související čtení: